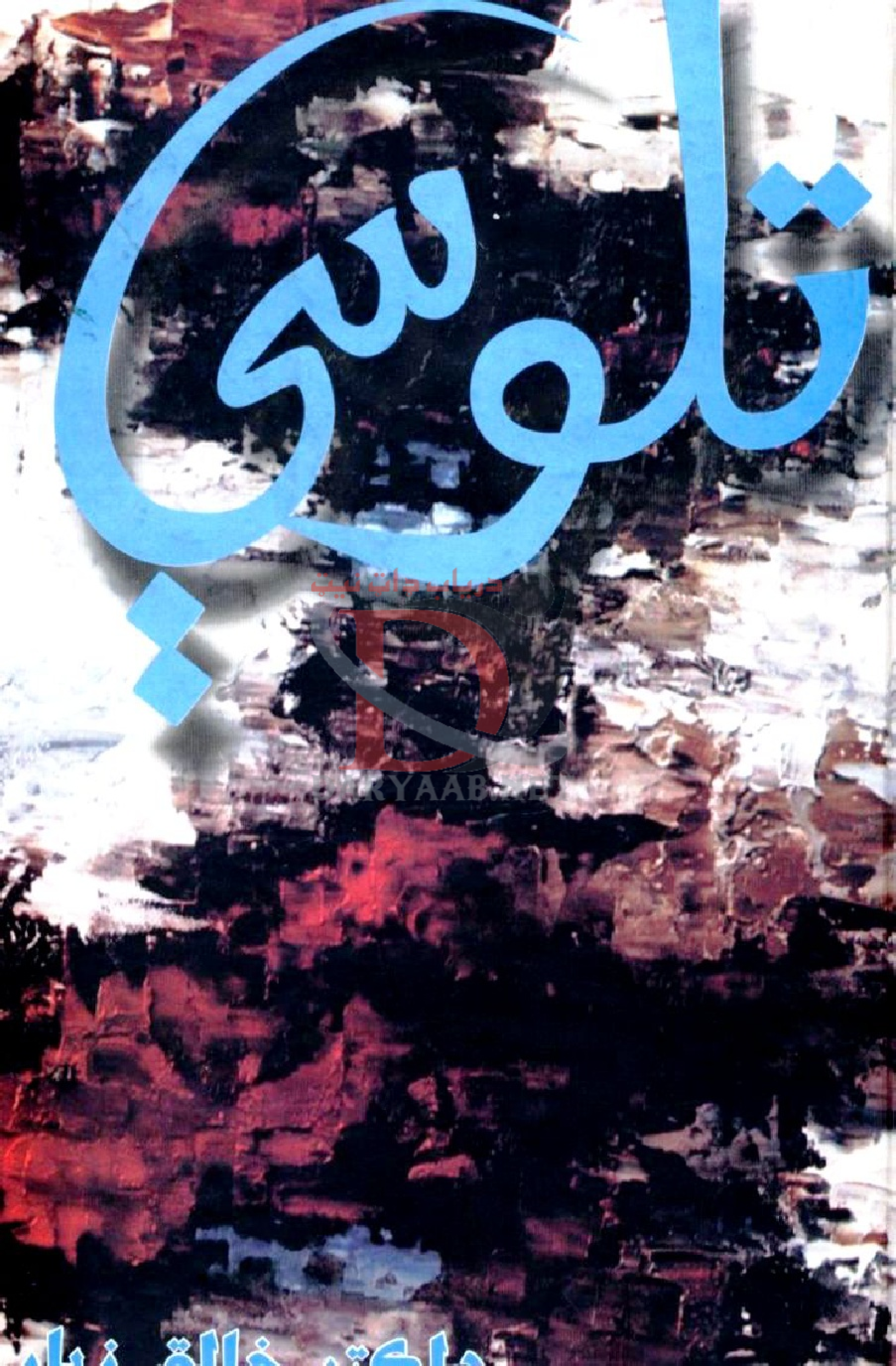

تلوسې

ډاکټر خالق زیار

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET
دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

د کتاب نوم: تلوسې

شاعر: ډاکټر خالق زیار

چاپ: ورومبې

کال: ۲۰۰۸

شمېر: ۱۰۰۰

بیه: ۱۲۵

ټائټل او کمپوز: عبدالله وردک (۰۳۴۵-۹۱۲۴۰۲۳)

خوروونکي: پښتو ادبي جرګه ملاکنډ

د چاپ خانې

درکونه: یونیورسټي بک ایجنسي

سلیم جالوان- افتخار مارکیټ درګئ بازار

ترون

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

د خپل مشر ورور

ارواښاد عبدالکمال په نوم چې موږ کشرانو

وروڼو به ورته شهزاده ویل.

د ډاکټر خالق زيار نور چاپ کتابونه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

۱ دا خاوره او دا خلک

ليک رمزي او مک مهن

ترجمه ډاکټر خالق زيار

۲ د پښتنو بڼاونونه

ليک ووسنام ملز

ترجمه ډاکټر خالق زيار

۳ مات ځانګونه (ناول)

ليک خليل جبران

ترجمه ډاکټر خالق زيار

۴ تلوسې (شاعري)

هم دا کتاب

د ډاکټر خالق زیار د شعر د تصویر رنګونه

شاعري د محسوساتو، کیفیتونو، جذبو، شعور او لاشعور، ادراک او خیال، سوال او جواب، رنګ او رڼا، د ښکلو رنګونو نه د جوړې هغه آئینې نوم دے په کومه کښې چې مونږ ته د خپلې دغسې هرې خبرې عکس په نظر راځي. د یو شاعر خپل قلبي او دنني حالات چې د یوې فن پارې شکل واخلي نو دا نه یوازې د شاعر د خپلې تجربې او مشاهدې نچوړ وي بلکې دا د خپلې ټولنې د دود دستور، د هر رنګ او هرې تجربې نه را تروړلے شوي هغه مواد وي کوم چې زمونږ د شریکو جذبو او شریکو تجربو په ټولنیزو نفسیاتو کښې موجودګي لري. یو خیال که ډیر هم وړوکے او محدود وي چې د فن پارې وجود ته راشي او تر مونږه راورسي که هغه په خپلو ټولو لوازماتو پوره وي نو مونږ ته اپیل وکړي او د هغې نه پس چې مونږ

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

د هغې فن پارې په وجود غور کوونو زمونږ د غور او فکر پېمانې چونکې د يو فنکار د خيال نه بدلې هم وي، بل شان هم وي، بسار هم وي نو دغه فن پاره او د فن پارې دننه دغه وړوکے خيال د يو شاعر د خيال نه او د هغه د توقعاتو نه هم ډېر او وسيع شي.

يا به داسې ووايو چې تخليق د احساس يوه طرز اراده چې د هنر د ګوتو په ګرفت کښې راځي نو دا شايد چې يو بختوره لمحه وي چې يوې فن پارې ته شکل و صورت وبخښي. هر خيال راځي خو د بهر نه خو تخليق کارئې د هنر کارۍ په وخت د اندرون په بې حسابه رنګونو کښې ډوب کړې تر هغې چې رنګونه ئې معنې او معنې رنګونه شي. په اصل کښې هر لفظ يو تصوير وي. دغه لفظونه چې د ګڼو تصويرونو په صورت کښې د يو خيال اداکولو دپاره شاعر فقط يوې معنې ته سپارلے وي. خو دا چې نورو خلکو ته رسي نو څکه ګڼې معنې پېداکوي چې دا د ګڼو تصويرونو يو وحدت ته راغلي وي. هر

چا چې دا خبره کړې ده چې شعر په يو وخت په موږ ه خپلې تولې معنې نهٔ ظاهروي سمه ئې کړې ده. وجه ئې هم دغه ده چې هر لفظ کۀ يو تصوير دے نو دغه تصوير د هر چا په ذهن کښې په خپل شکل کښې موجود دے او چونکې شعر د ګڼو تصويرونو يوه مجموعه وي، د دغې مجموعې ګڼ سيوري زموږ په بېلو بېلو ذهنونو کښې ګڼ خيالونه پيداکوي. خو د وحدت تاثر ئې يو څکه وي چې دغه شعر زموږ د شريک ژوند ژواک او شريکو جذبو د اظهار داسې ژبه لري په کومه چې موږ پوهېږو. د مثال په طور:

زهٔ پښتون يم تهٔ بنائسته ئې دا پوره ده
په دنيا کښې خو جلال دے يا جمال دے

اصل کښې خو شاعر يوه وړه او اسانه خبره کړې ده چې د يو مئين په حېث محبوب ته وائي چې بس زهٔ پښتون يم او تهٔ بنائسته ئې نو دا ډېره ده. يوازې ډېره نهٔ ده يو خو دا چې موږ دواړه د مينې شرايط پوره کولے شو يا مو پوره کړي دي ولې په دنيا کښې د جلال او جمال نه اخوا نور څهٔ کېدے شي

دا خبرې مونږ یا د واورېدې یا مو ولوستې. د شاعر یا مئین خبره پوره شوه خو د دغې شعر دغه لفظونه چې ځان له ځان له تصویرونه دي دا مونږ ته دغې نۀ پرېږدي څکه چې هغه د پښتون د جلال خبره کوي او د محبوب د جمال. دا دواړه لفظونه زمونږ د خپل خپل ذهن دننه د جوړو شوو تصویرونو په شکل کښې ژوندي کېږي او مونږ ته لمسه کوي، چې دا مینه څنګه او کله جوړه شوه، دا سوال او جواب په کوم وخت کښې ضروري شو، ولې ضروري شو، محبوب به د دې جواب کړے وي. کۀ نۀ کۀ ئې کړے وي نو په پته خولۀ، موسکو شونډو او مړاوو سترګو به ئې کړے وي کۀ څنګه؟ کۀ په خوله ئې جواب کړے وي نو هغه جواب په دې شعر کښې موجود ولې نۀ دے؟ او د دې قسمه بلا سوالونو سره سره زمونږ په ذهن کښې دا سوال هم پیدا کیږي چې د جلال او جمال په متضاد معنو کښې دا وحدت څنګه پېدا شو؟ او کۀ مونږ د شعر دننه هر لفظ د خپل تصویر سره نورو سوالونو پېدا کولو ته

وسپارو، نو هغه دا چې زۀ پښتون يم، د سړي په ذهن کښې چې د پښتون جاه و جلال، د هغۀ کړۀ وړۀ، د هغۀ رنګ يا شډل پن، ياننګ او غېرت، مينه او وفا، سترګې او د کتو انداز، تندے او پکښې کربښې، بې مسکا شونډې او بې نيازه سنجيدګي او داسې نور ډېر څيزونه چې زمونږ په ذهنونو کښې جوړېږي او سوالونه پېدا کوي آيا دا ټول تصويرونه په صرف "زۀ پښتون يم" کښې موجود دي او آيا دا د شاعر په خيال کښې وو چې صرف د "زۀ پښتون يم" ويلو سره به د لوستونکو په ذهنونو کښې پيدا کېږي؟ تۀ بنائسته ئې دا بنائست چې زمونږ په ذهنونو کښې کوم تصويرونه جوړوي آيا دغه تصويرونه د شاعر يا مئين په ذهن کښې موجود وو يا موجود دي؟ ځکه چې شاعر خو صرف دومره وئيلي دي چې په دنيا کښې نور څۀ دي يا جلال دے او يا جمال دے. شاعر خو خپله خبره صرف په جلال او جمال ختمه کړې ده او يوه پرېکړې خبره ئې کړې ده خو د جلال او جمال چې کوم

DARYAAB.NET

تصویرونه زمونږ په زړونو او ذهنونو کښې جوړېږي
شاید چې شاعر یا مئین په خپله هم د هغې د
وسعت نه بې خبره دے. هم دا د لفظ د ترلو او فن
پارې تخلیق کولو کمال وي چې مونږ د خیالونو
فکرونو یو داسې سمندر ته غورځوي چې هېڅ
کناره نۀ لري. د هرې خبرې خپل منطق او حدود وي.
هره فلسفه د دغې منطق او حدودو دننه خپل کار او
عمل کوي ولې د فن کمال دا وي چې دے چې کومه
پوهه کومه فلسفه مونږه ته راکوي د دې د حدودو
هېڅ د ناپ او تول نظام موجود نۀ دے. د دې په
وسعت کښې سړے ورکېږي هم او وجود هم پکښې
لري، یعنې پکښې موجود هم وي. فن سړے د عمر
په اخري حد کښې هم نوے وزېږوي، دا کار د بل
هېڅ علم او هېڅ فلسفې په وس کښې نۀ دے.

ما چې د خپلو خبرو د وضاحت دپاره کوم شعر
رانقل کړے ؤ، دا د ډاکټر خالق زیار شعر دے. دا
زۀ چې کومې خبرې لیکم د ډاکټر خالق زیار د
کتاب د سریزې دپاره ئې لیکم. ډاکټر خالق زیار

ښکلی سړی دی؟ د سړي په حېثیت هغه یو عالم فاضل، پوه، خوږمن او دردمن او شریف سړی دی، د هغهٔ مینه د انسان نه علاوه د وطن، قام اولس او ترقۍ او خوشحالۍ سره ده. د دې مقاصدو دپاره هغه دم قدم او ساه ساه د خپلو وطن والو او د ژوند د قافلو د ملګرو سره شریکوي. هغه د ژوند ژواک په ټول سازباز پوره سړی دی خو فن ته د ښهٔ سړیتوب نه زیات ضرورت د فنکارانه تصوراتو وي نو مونږ به ښاغلي ډاکټر د خپل فن په آئینه کښې ګورو. نو زهٔ ډاکټر صېب د یو شاعر او فنکار په حېثیت د نوي سرنه نهٔ پېژندلګو کووم هغه په خپله په ادبي او فني دنیا کښې پوه ښکاره پېژندګلو لري.

هغه یوازې تخلیق کار نهٔ دی. د شعر و ادب یو ښهٔ کوټلی نقاد هم دی. قدرتي طور تنقیدي نقطهٔ نظر سره متفق کېدل نهٔ خو په پښتنو کښې روایت دی، نهٔ رسم دی او نهٔ کومه خوبي ګڼلی شي بلکې خامي ګڼلی شي خو د هغهٔ انداز په دې حقله د یو حده پورې مثبت هم دی.

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ډاکټر صیب په نن او سبا کښې خپل کتاب حصار کړو خو اخر کار ئې دې ته غاړه کښېښوده چې کتاب چاپ کړي او ځان خپلو لوستونکو یا اورېدنکو ته وسپاري.

ډاکټر صیب نظم قطعه او سندره هم لیکلې ده خو ډېره کمه. اکثر ئې په غزل طبع ازمائي کړې ده.

د ډاکټر صیب شاعري، د قامي رنګ، ترقي پسند رنګ او روماني او روحاني رنګ ته ډکه ده. خوږه ده، رنګینه ده او زړه‌ونکې ده.

وخت کله مې هر څو بې زنځیره مروند پرېښې نه دے
ما د خپل فکر په وطن قیدو بند پرېښې نه دے

زما د ژوند په افسانه کښې دې بې خوږو یاره
چېرته د خدائے د پاره تکے د خوند پرېښې نه دے

که مونږ د ډاکټر صیب په دې دوو شعرونو هم فکر وکړو نو وئیلے شو چې هغه د ځان په حواله په فني ژبه د وطن تاریخ بیانوي او خپل ځان په هره وړه او غټه خبره کښې د مدعي په طور پېش کوي.

چې د ننګ او د پښتو په کار کښې غلهٔ دي
ما مدام کړے له داسې خلکو ځنګ دے
پاکستان کهٔ هر څو ډېر پراخه ملک دے
زما ساه ده پکښې ډوبه زړهٔ مې تنګ دے
هیڅ حاجت ئې بهرنې دښمن ته نشته
زیار مودې وشوې د ځان سره په جنګ دے

ډاکټر زیار- پړاؤ په پړاؤ خپل کیفیت هم بیانوي د خپل فکر و نظر وضاحت هم کوي او د منزل نشان دهي هم په اصل کښې هغه د ادب او سیاست دواړو مطالعه کړې ده. د دواړو د مقاصدو نه خبر دے او په دواړو روان پاتې شوے دے. د ډاکټر صیب فکر د وطن په حواله. د ژوند ژواک په حواله د تاریخ په حواله او تحقیق په حواله هغه ځائے ته رسېدلے دے چرته چې په هیڅ خبره کښې شک نهٔ پاتې کېږي او دغه هر څهٔ له چې هغه د اظهار ژبه ورکوي، فني ژبه ورکوي نو نهٔ د پښتو شعر روایت زخمي کوي نهٔ د جدت پېداکولو نه بې توانه ښکاري او نهٔ بدرنګې خاکې راکاږي بلکې هغه

تصویرونه جوړوي په کومو کښې چې نه یوازې پېغام وي بلکې فني زړه راښکون هم لري

زه د ډاکټر صېب د شاعرۍ په حواله په ډېرو روایتي خبرو تکیه نه کول غواړم. زه پوهېږم چې د هغه شاعرۍ د ډېرو روایتي خبرو او ستائنو حاجت هم نه لري. البته لوستونکي به یقین لرم چې زما سره اتفاق وکړي چې د هغه د شاعرۍ آئینې داسې دي چې مونږ پکښې د خپلو جذبو خپلو کیفیتونو، خپلو دردونو، خپلو رسمونو، خپلو مئینو، خپل وطن، خپلې خاورې، خپل قام اولس او تاریخ عکسونه لیدے شو

پښتونخوا به د رنګونو خزانه وي
که رښتیا وي په رښتیا وینې راوړي رنګ
خدایه څه ګرانه خبره کول غواړي
د جانان په مخ چې داسې خې راځي رنګ

ما چې د ډاکټر صېب دا کتاب ولوستو نو هر څو که هغه زما سره ډېر قریب ملګرے پاتې شوے دے ما ته دغه کتاب د هغه د وئیلو شوو غزلونه په

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

فرق ډېر نوے کتاب ښکاره شو. ډاکټر صېب شعر داسې تخليق کوي چې د شک ګنجائش پکښې نۀ پرېږدي. بيا هم فني لاړې دومره نازکې وي او داسې سړے تړے ساتي چې نۀ په ټولو کمالونو سړے پوره کېدے شي او نۀ ئې پوره تنده ماتېدے شي. د ډاکټر صېب دا ټول کتاب د شعر د مئينانو دپاره نوے څکه دے چې هغه ډېرو خلکو اورېدلے نۀ دے، البته د هغۀ هغه غزلې چې سندرغاړو وئيلې دي د هغې د اورېدو سره د ډېرو ښاغلو په ذهن کښې سوال پېدا شوے دے چې يره ډاکټر خالق زيار څوک کېدے شي.

د دې سوال جواب د هر چا دپاره هم د ډاکټر صېب دا کتاب کېدے شي. ما ته يقين دے چې دا کتاب به خلک ولولي، څکه چې اوس پښتانۀ د کتاب سره اشنا شوي دي او بيا د ډاکټر صېب غزلونه خو په روزمره، متل او محاوره، تشبيح استعاره رانغښتلو کښې ډېر سخاوت لري.

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

اوس مې هم زړهٔ هغه رنګې د ے لکه چې ؤ ځنګه
اوس هم ستا غمونه خوري او خپله ګوزاره کوي

داسې په هنر هنر مې سیزي یار د زړهٔ وطن
نهٔ ئې د لوګي څهٔ پتهٔ لږي نهٔ لمبه کوي

دا ډاکټر خالق زیار، دا ئې کتاب او دا ئې لوستونکي

د خدائے په امان

په ډېر درناوي

رحمت شاه سائل

باچاخان مرکز پېښور

۲۰-۵-۲۰۰۸

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ښپږې

چې ټکوي کاني زمونږ په مېنځ کښې
خدایه د لاس په ځائې ئې زړۀ پولې کړې

زمونږ دېو انګرې هر دښمن له
خپل پلارنې کور د بېلتون چونې کړې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

راشه د نهٔ راتلو دا پال مات کړه
د بېلتانهٔ د غرور خیال مات کړه

لکه وربخې راخورې کړه زلفې
د زړهٔ په دشت مې پشکال مات کړه

راشه د لاس زنځیر مې وشلوه
د خاموشۍ د سرود تال مات کړه

زما سنګین زړهٔ ئې اوبهٔ اوبهٔ کړهٔ
نظر په زور د خپل جمال مات کړه

د وخت په غېږ زما د وینو کنډول
د خپلې زنې په شین خال مات کړه

اوس به د ژوند فېصلې جنګ نهٔ کوي
توره دې وغورځوه ډال مات کړه

خدائے به دې نهٔ وژني د لوږې **زیاره**
وکړه توکل کچکول د سوال مات کړه

ooo

چې خبر د خپل ارمان د ګل په زړه شوم
د ازغو څادر مې واغوستۀ اودۀ شوم

تۀ هم او به وسې د وخت دوه غشي
د يو تۀ ښکار شوې اشنا او د بل زۀ شوم

دا مې ستا د ژوند تودې سرې پاللې
دا چې کله به شوم او ر کله اوبۀ شوم

زۀ کۀ هر څو اباسين يم په غورځنګ يم
ستا د ياد په تنده چيرې سېوا نۀ شوم

د رقيب د ځورولو په نيت خاندم
کۀ رښتيا شي بلا تنګ په ژوند انۀ شوم

چې مې تۀ څنګ ته ولاړ وې په ځان نۀ وم
چې تۀ نۀ ئې زۀ په شته زړۀ کښې بې زړۀ شوم

زما زړۀ د کاڼي سخت دے چې لا نۀ چوي
لويه خدايه زۀ د څۀ نۀ وم د څۀ شوم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAB.NET

ooo

په ويښه، شپه زما جانان اخلي
پردې، ګناه هم په خپل ځان اخلي

چې د ګل چين غندنه نهٔ کوي څوک
ساه به په څهٔ د ګل ارمان اخلي

زما د لوئې عقل غرور ماتوي
دا وخت څهٔ داسې امتحان اخلي

چې په ګوګل کښې غرغنډې ګرځوم
اور به مې خامخا ګرېوان اخلي

هم مې د زړهٔ په وينو لاس رنګوي
هم مې نامه په ځار قربان اخلي

راشئ د **زيار** تماشه وکړئ خلکو
سر ورکوي د پګړې شان اخلي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAB.NET

ooo

ټکي چې ستا نهٔ وي په زړهٔ نهٔ لګي
ستا د خولې درې شلې شپېتهٔ نهٔ لګي

لا دې د لاسو بنګړي مهٔ ماتوه
لا مې په زړهٔ خاموشي ښهٔ نهٔ لګي

تهٔ اطاعت زهٔ بغاوت غواړمه
ښکاري چې دا پيوند به وهٔ نهٔ لګي

څهٔ به خوري خدايه د جانان غمونه
زړهٔ مې څهٔ کاڼے اوس پرې خولهٔ نهٔ لګي

ستا د نظر د شيش بلا واخلمه
ښغ مې پرې زړهٔ لګي بل څهٔ نهٔ لګي

څهٔ خو به وي چې په خندا ئې اخلم
کاڼي د چا په سر پاستهٔ نهٔ لګي

چېرته چې راج د مينې درد نهٔ کوي
د **زيار** په داسې خائے کښې زړهٔ نهٔ لګي

ooo

چې ستا په لار کښې زوروړ ودرېدهٔ
روزګار په تپه د ګودر ودرېدهٔ

چې شو نزدې زهٔ او سپرلے د ارمان
وخت مو تر مېنځه لکه غر ودرېدهٔ

د محبت زړهٔ چې ټوپونه بس کړل
نبض د ژوند په هر ډګر ودرېدهٔ

دریاب ډاټ نیټ

د تنګ قیصه سرته ونهٔ رسېده
په نیمه لاره کښې لښکر ودرېدهٔ

DARYAAB.NET

نورو د نیشت نه کړې مانۍ ودانې
پښتون څوکۍ ته ئې په ور ودرېدهٔ

رانه شوه هېره د سرو سپینو قیصه
ستا په شین خال چې مې نظر ودرېدهٔ

زیاره د اوږد جنګ نه پس په کابل
جهل شهٔ زور، لاس د هنر ودرېدهٔ

ستمبر ۱۹۹۵

ooo

چې يو رارسي بل په لاړ غم دے
په ما مئين څۀ په ناتار غم دے

خدايه په هېڅ څېز مې غلط نۀ کړۀ
دا زما غم څومره هوښيار غم دے

لکه چې لاړ ئې د وتلو نيشته
داسې مې پروت په زړۀ قلار غم دے

په نيمه شپه راته هم سرته ناست وي
څۀ د اودو سترګو بېدار غم دے

زما چې هره ساه زيېرګي زيېرګي ده
په زړۀ مې پروت انبار انبار غم دے

د ژوند مزل څۀ زاره چاودې مزل
هر څائے ولاړ په انتظار غم دے

څۀ دلاسه ورکړئ څۀ داډ ورکړئ
يارانو راشئ نن په **زيار** غم دے

دريم جون ۱۹۹۱

---

[1] د خپل ورور اروانباد عبدالمالک د مرګ په تاثر کښې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

رقیب مې بد وائي جانان ورسره سر اړوي
لکه چې ما د خپل ارمان سره په شر اړوي

دا چې په ځان درته نن یو څۀ سیا بل څۀ کوي
دا خو زما د تماشې نه ستا نظر اړوي

په خپل سمي چې کله غواړي تلۀ راتلۀ دې کوي
زړۀ مې کندر شه ستا په غم پسې کۀ ور اړوي

ما په ګودر پورې د ژوند ګړه تاوان تړلې
د جانان تشه مشغولا ده مازیګر اړوي

د راکتلو د انداز هنر ئې یو پله خو
چې سترګې اړوي نو هم ئې په هنر اړوي

ماته معلوم دے زما زړۀ دے غېرتي زړۀ دے
ما به ضرور ستا د غرور د غرۀ په سر اړوي

زیاره څۀ ورځ دوه کۀ وي پاتې دیدنونه وکړه
را روان شوے بېلتون کده په ګودر اړوي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

قطعې

۱

یو ده تیارهٔ بل مې لاس نهٔ ودرېږي
لګیا یم کاږي مسلسل ځلمه

د دوست دښمن تمیز امکان نهٔ لري
چې یو پردے ځلم بل خپل ځلمه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

۲

مینه او پت په پته لویه خدایه
ما به د زړهٔ سره په شر واړوي

په ډاګه اخلمه نامه د جانان
څوک به مې څهٔ د لارې خر واړوي

ooo

بیا مې د مینې په جنجال واړوه
زما د خپله ځانه خیال واړوه

د ځان ځانې د غرۀ په سر جانانه
ما د اوږدو زلفو په تال واړوه

کۀ زړۀ مې غواړې د خپل حسن په سر
رنگ د دې خاورې د جلال واړوه

د مغل کړوسې به تر څو پورې خورې
مخ ترې په لورې د خوشحال واړوه

بېلتون له وخت په وخت نښتې ورکوه
ورځې په میاشت میاشتې په کال واړوه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

د ضد قیصه دې سرته ورسېده
خبره لاړه شر ته ورسېده

اوس پکښې ځائے د مینې پاتې نۀ شۀ
خبره زور او زر ته ورسېده

د شتمنۍ په ارمان ورکه لیلی
لاړه خپل وران کنډر ته ورسېده

زۀ خبر نۀ یم چې د مینې قیصه
چېرته شروع شوه چېرته ورسېده

بیا خوده ګټه یقیني ملالۍ!
کۀ ستا ټپه سنګر ته ورسېده

د تلو راتلو خبره لېرېوته
د چیتۍ خبر خبر ته ورسېده

بیا مې ټناکې شو د زړۀ زخمونه
بیا مې صدمه باور ته ورسېده

DARYAAB.NET

٥٥٥

کوم د مینې درد دے چې ما خپل نهٔ کړهٔ
ستا یقین لا نولس[۱۹] دے تا شل نهٔ کړهٔ

هر ځل زما غاړه د دهٔ پړے وي
په نصیبه دا باچا مې غل نهٔ کړهٔ

زهٔ خو پتنګ اومه لا اوس هم یمه
تا راته میثال د نظیر بل نهٔ کړهٔ

مینه خو لا څهٔ چې تور د مینې هم
ما په سرو او سپینو کښې بدل نهٔ کړهٔ

DARYAAB.NET

جوړ مې کړه یقین په ځان بیا وګوره
لیک مې درله وران کهٔ د ازل نهٔ کړهٔ

بې له دې توتې وطن د ذکر نه
یو مې هم پوره چېرته غزل نهٔ کړهٔ

بیا لکه چې تهٔ د بغاوت نهٔ یې
نن کهٔ دې هم **زیاره** ورتوکل نهٔ کړهٔ

اے زړګیه

اے زړګیه، اے زړګیه
کۀ دې قات دي نن خوبونه
کۀ دې سوزي ارمانونه
کۀ په سور اور کښې ولاړ ئې
کۀ تباه ئې، کۀ برباد ئې، کۀ لتاړ ئې
خبر دے وي به که هر څۀ وي
چې پرې نوځې
چې مات نۀ شې
د دې وخت د دې حالاتو ټول دردونه
بنۀ په نره په ځان واخله
د خپل ځان امتحان واخله
زۀ خبر یم

DARYAAB.NET

ماته پته ده زړګیه
چې دا وخت په څهٔ پسې دے
چې دا وخت رانه څهٔ غواړي
کهٔ مې سر د غرور ټیټ کړهٔ
کهٔ د ننګ لاره مې پرېښوه
کهٔ د پت له سنګر لاړم
بیا قلاره قلاري ده
بیا به ژوند ښهٔ په ارام وي
بیا به بد نهٔ به بدنام یم
خو زړګیه اے زړګیه!
زهٔ د دې نه هم خبر یم
چې په کور د پښتنو کښې
چې په دې لارو کوڅو کښې
چا د ننګ لاره پرېښودې
چا د پت کورته شا کړې
هغوي هر څهٔ دي بائللي
هغوي څهٔ چې پاتې پښت ئې
په عمرونو په عمرونو

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ستړګې تېتې ګرځولې
تاریخ داسې دي سپک کړي
خلکو داسې دي کړېلي
چې د خپله نومه تل دي تښتېدلي
هره ورځ دي شرمېدلي
په قدم قدم مړۀ شوي
نو زړګیه اې زړګیه!
دا وخت ځي څۀ ولاړ نۀ دے
دا نا بنۀ ورځ به سبا له
سرچینه د خوشحالۍ وي
هر یو خیال به یې رنګین وي
هر یو یاد به یې سپرلے وي
خو چې نن حوصله وکړې
خو چې نن بې ننګه نۀ شې

۱۲ اکتوبر ۱۱۹۴

دریاب ولاړ نۀ دے
DARYAAB.NET

ooo

مستي ترې کده کړې شور نشته
هغه زوړ خوند د کلي کور نشته

چې تر قيامته ستا نازونه يوسي
زما د زړهٔ خو دومره زور نشته

خدايه د کوم لوري هوا ته کښېنم
سپرلي خو چېرته هم سمسور نشته

د پاتې غم سره دې څهٔ چل وکړم
زړهٔ مې ډک شوی څاڅي پرې نور نشته

کهٔ نا پوره وي د پتنګه به وي
چا وې چې شمع نشته اور نشته

نور کهٔ بادشاه يې هم بلا دې پسې
ستا په تندي د مينې تور نشته

زياره په څهٔ به سرې غم غلط کړي
يکه زار نشته ټنګ ټکور نشته

دریابار کتابتون
DARYAAB.NET

د سلام ورور په نوم

نـور څـۀ نـشـتـه ګـرانـه يـاره تـش دردونـه دي دردونـه
خـو د چـا مخـې تـه کـښېنم چـا تـه اووايـم حالـونـه!

چې يې دردليدلے نۀوي، د درد حس يې هم اودۀ وي
پرهـر زړونـه ورتـه ښـکاري د سمـسور سـپرلي ګلونـه

وېم مارغۀ شوے په هوا شوے دلتـه ستا ترڅنګه راغلے
يـو پـه يـو مـې درتـه اووې خپل زړۀ چاودي داستانونه

چې د زړۀ په سر يې هر وخت د دردونو غوبل جوړ وي
سړے څنګ کړي سترګې پټې سړے څنګ وکړي خوبونه

د ګلابو په دې ملک کښې د رنګونو په دې ښار کښې
مـا لمـن ازغـي ازغـي کـړه مـا راغونډه کـړۀ حسرتونه

وېم چې زۀ درته قيصه کړم تۀ په خپل انداز کښې "ښه" کړې
د دنـيـا د شـر و شـوره يـو طرفتـه کـړو ځانونه

بلغاريه- جنوري ۱۹۸۴

(۱) د زړۀ ډاکټر عبدالسلام چې زۀ ورته سلام ورور وايم

دریاب د دانش نیای
DARYAAB.NET

ooo

نصیبه مې په تندک پسې تندک دے
لاچې نۀ چوي دا زما زړۀ بلا کلک دے

راشه جاج مې د حال واخله تۀ پوهېږې
لېونے یم کۀ مې هسې په ځان شک دے

زۀ یم تل ستا د پرې نه جنګېدلے
تا مدام کړے زما په مټ کښې ټک دے

دا چې ناست یم خپله ځوانه مینه ژاړم
رانه ورک د خپل ارمان د کور درک دے

نور مې لاس له ګرېوان او باسه اے وخته!
د زغم لوښے مې تر مورګو مورګو ډک دے

باندې چغ کښې ستا د زلفو یو پېر څۀ وۀ
مودې وشوې سر مې اوس هم په چورلک دے

د زیار چغه یې د سر دپاسه اوړي
په دې ښار کښې کۀ ساده دے کۀ زیرک دے
۹۳/۱۱/۲۲

دریاب ډاټ نېټ
DARYAAB.NET

درې شعرونه

ما د ے تل پـه خنـد اګانو ځـان وژلـے
ما دې تـل کـړې ویرونـه پـه سـر تـوره

لکه څنګه چې سړے ساتي خپل خوږ لاس
داسې مـا د ے ځان ساتلے د پېغـوره

تـا د **ژیار** زړګے سېزۀ وسوې پـه خپلـه
اور چـې لګـي همېشـه لګـي د اوره

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

دا دنیا د څهٔ نه خدایه څهٔ نهٔ شوه
یو ده زمونږ بده ورځ چې ښهٔ نهٔ شوه

وخت راته پرې ډېر ډېر څهٔ ست کړي دي
مینه وه په یو قیمت مې زړهٔ نهٔ شوه

بیا به ترې د ځان د حال تپوس کووم
چېرته کهٔ یوه شپه هم اودهٔ نهٔ شوه

څهٔ به مې غرور د مینې پاتې وهٔ
ښهٔ شوه چې پخلا د چا په خولهٔ نهٔ شوه

خولهٔ د یار کهٔ هر څومره ارزښت لري
شوه چې په غوښتو لکه چې وهٔ نهٔ شوه

ژیاړه بس تپه کړه دا د مینې راز
بده خو به شي کنهٔ کهٔ ښهٔ نهٔ شوه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

شک

چې دا دښمن مې پښه راکاږي او کهٔ هغه دښمن
خدایه دا شک مې تر قیامته پورې شک پاتې وے

یو به دا څو یاران پیکه نهٔ وے، کوز سترګي نهٔ وے
بل به زما یقین په نوم د یارۍ کلک پاتې وے

۱۹۹۳/۸/۲۳

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

لارې

یو په جانان بل په روزګار پسې تګ
خدایه وهل دي راته غبرګې لارې

څومره چې تند ځمه، په منډه ځمه
دومره اوږدېږي ځواني مرګې لارې

ooo

وخت د ے نن سر ورکوم تا اخلم
جاج به د کتمې تاوان بیا اخلم

اور اورکې د سترګو وېرقوه
د زړۀ تیارې له ترې رڼا اخلم

وخت رانه داسې نو زړۀ ویستې نۀ دے
چې ستا سلام به هم په غلا اخلم

کۀ وېروي ما به په څۀ وېروي
زۀ د هر درد د سر بلا اخلم

بې له بنېرو چې بل څۀ نۀ پېژني
زۀ د هغې خولې نه دعا اخلم

اے د منزل، اے د بنائست ارمانه
وار وکړه لږه غونډې ساه اخلم

هغه وخت خپله بې وسې اوژاړم
د زهرو جام چې په خندا اخلم

ooo

هېڅوک په يوځان نۀ دي اشنا پوره
زۀ به يم په تا او تۀ په ما پوره

ما ته لارې څۀ وې، مزلونه څۀ
ستا وه بس د نيمې خولې وېنا پوره

نۀ مې جنتي نۀ دوزخي کړۀ ځان
نۀ مې کړۀ ثواب او نۀ ګناه پوره

لره چې وي داسې بره هغسې
خدائے خبر کۀ زر شي پښتونخوا پوره

اوس خو په قدم قدم نیمګړے یم
اوم به، خو شاید چېرته پخوا پوره

مینې کۀ د ځانه ناخبره کړم
پته راته ولګېده ستا پوره

د رنګ له ستم، د رنګ له التفات د یار
نۀ مې کړې شېرې او نۀ دعا پوره

جرم د وفا مې لا نیمګړے دے
اوروي په څۀ راته سزا پوره!

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

قطعې

ooo

زیاره د درد په دندو کار کښې خوښ یم
بې مینې، بې درده سړے به څۀ وي

ازغنــه لار پــه تــصور د جانـــان
داسې ګل ګل ده چې سپرلے به څۀ وي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

نۀ مې زړۀ مات شوے نۀ مور شوے دے
ډېرې کــۀ تېکرې مــې خــوړلې دي

دا بیلــه خبــره ده چــې نــۀ مرمــه
مــا د زهــرو ډکــې پیــالې څــښلې دي

ooo

وخت کۀ مې پوک وهلـه بلـه ډېـوه
خدائے مې کړه جوړه د ګوګلـه ډېـوه

ما دې د یاد ځلے شاړ کړے نۀ دے
ورېم ورلــه اوس هــم کلــه کلــه ډېــوه

تیـارو چې پرابـستـه د لـوئے ګړنګـه
تــا راپـيــې راوړلــه هلــه ډېــوه

زۀ بــه ګیلــه پــه څــۀ د بلــه کــوم
مــا دے سـېزلے ځــان پـه خپلـه ډېـوه

مــړه کـــړه پـــه لاره غرنـــو بـــادونو
مـــا وه راخـــستې د کابلـــه ډېـــوه

پتنګـان ورک شـو، پتنګـان نـۀ راځي
مـا بلــه کـړې څــو څــو ځلــه ډېــوه

د هغـه وخـت پـه انتظـار یـم **زیـاره**
پـه دې تیـارو کښې چې شي بلـه ډېـوه

دري شعرونه

د سود په وخت کښې چې هم خپل پردے ونۀ پېژني
زړۀ مې بخيل نۀ دے خو داسې تالاني هم نۀ دے

سبا به ګل هره ريښه وي د شليدلي ګرېوان
کۀ مې دا خوب رحماني نۀ دے شېطاني هم نۀ دے

کۀ جانان نشته جانانه فکرونه ډلې ډلې
زيار کۀ د ګټې کور ونۀ موند تاواني هم نۀ دے

DARYAAB.NET

۰۰۰

نور ګزران په دې دوزخ کښې د زغم نۀ کړم
یا به تا له یا به ځان له زور اوبۀ کړم

اوس هم نۀ یم لا د سترګو د سېزلو
اوس هم غرونه کنستے شم کۀ د زړۀ کړم

خدایه څو خوبان شلېدلي ګرېوان غواړم
چې دا سوے لوګے زړۀ څو پرې لړ ښۀ کړم

اوس کۀ هر څو اوښکې توې د پښېمانۍ کړې
زۀ سوکړو وچ کړے ګل په باران څۀ کړم

د یارۍ د حق په چارو کښې یارانو!
کۀ څه پاتې وي نو اووایئ چې وۀ کړم

لکه وچه پاڼه ځي د باد په خوښه
داسې در په در دې یاره بېلتانۀ کړم

زیاره هېرې به د عمر شوګېرې کړم
په څنګل کۀ جانان څو لحظې اودۀ کړم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

لرو چې یو بل ته خوږې سترګې
دواړه ازغي یو د یوې سترګې

ما چې ترې مینې له ژوندون اوغوښته
جانان راواړولې مړې سترګې

چې ئې نظر لګي تر ځانه پورې
خدائے مې خوږې کړې په هغې سترګې

کۀ د تنګ سرۀ پکښې هم پاتې نۀ شي
نورې د څۀ دي پښتنې سترګې

د نوي دور په روي ګرانه یاره
ما ته راواړوه زړې سترګې

تۀ په نېستۍ کښې هم بادشاه یې **زیاره**
چې خدائے درکړې دي مړې سترګې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

جانان د وخت په کرښه سر کېښوده
توري ډالونه يې لښکر کېښوده

وږيا هم نۀ دي دا اوبۀ د تلکو
مونږ پرې رنګونه د ګودر کېښوده

نن کۀ سبا وي خو رسوا مې واخله
په يو بې زړۀ مې نوم د نر کېښوده

کله چې سور شۀ غرغنډه شۀ اسمان
تامې په لاسو کښې وزر کېښوده

چې سر ته نۀ رسي زما تر عمره
جانان د داسې لوبې سر کېښوده

تاکال و سر باران د اوښکو غوښتۀ
خدائے مې په زړۀ کښې سمندر کېښوده

د **زيار** چې لاس ښوخې تند ے پرې وهي
خلکو پرې نوم د بختور کېښوده

سندره

کته پوزے ونغاړه چې څو جانانه

دا کلے پاتې بښـۀ دے

ترڅو به دا ناکړدي وړو جانانه

دا کلے پاتې بښـۀ دے

ooo

دلته د ذات په کور کښې بند دي خلک

ما او تا څۀ پېژني

نۀ د روزګار دي نۀ د ژوند دي خلک

ما او تا څۀ پېژني

څانونه څله لوګو جانانه

دا کلے پاتې بښـۀ دے

ooo

د بل ارمان چاته ارمان نۀ ښکاري

لري د کاڼي زړونه

د درد خاوند ورته انسان نۀ ښکاري

لري د کاڼي زړونه

وخت پرې نور نۀ خرابوو جانانه

دا کلے پاتې بښـۀ دے

ooo

DARYAAB.NET

دلتـه زړۀ سـخت ژبـه خـوږه پـسـته ده
پـه دې مـونږ نـۀ پـوهـېږو
دا د بـازار قيـصه جـدا قيـصه ده
پـه دې مـونږ نـۀ پـوهـېږو
څـه چې هـم نـن تـرې کـوچ کـوو جانانـه
دا کلـے پـاتې ښـۀ د ے

ooo

مـا او تاڅـۀ څـۀ پـه ځـان کـړي نـۀ دي
تـۀ خـولـږ فکـر وکـړه
مـا او تـا څـۀ څـۀ پـه زړۀ وړي نـۀ دي
تـۀ خـولـږ فکـر وکـړه
ځانونـه هـسې کـړوو جانانـه
دا کلـے پـاتې ښـۀ د ے

ooo

مـونږ يـو سـر شـار پـه بنګـاوو د مينـې
ځانونـه نـۀ پيژنـو
مـونږ مـشهور پـه لېونـو د مينـې
ځانونـه نـۀ پيژنـو
دلتـه ځانونـه بـابلو مـرو جانانـه
دا کلـے پـاتې ښـۀ د ے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

د ځان چې غته وایو غورې کوو
دا د کمزوري زړهٔ خبرې کوو

خلک شو کير کړي، منزل پله ځي
مونږ يو چې تل د خوب اشرې کوو

چې يکښې يو واري هم ونهٔ خاندو
څهٔ کهٔ په کال کښې دوه اخترې کوو

ولې به نهٔ يو د پردو د خندا
چې په خپل قام پسې لښکرې کوو

زياره د زوره يو پرېوتي جوړې
خبرې څکه زورورې کوو

دریاب ډات نیټ
DARYAAB.NET

ooo

د مینې ښخ د وخت اورنګ اوباسي
زما نه زړهٔ د ګل نه رنګ اوباسي

په وطن لوږه راخوره شوه داسې
خلک غنم کري لوټنګ اوباسي

اوس هم زما په لوري سترګې نیسي
اوس هم چې څوک له بنګړو شرنګ اوباسي

خدایه هغوي هم، چا چې لاس نهٔ لرل
اوس د ډرۍ غرګې نه غرنګ اوباسي

بې مینې خلک بې مروته خلک
په کوم شعار د جامه کړنګ اوباسي

په روغه جوړه چېرې هم نهٔ ووځم
ما به د ګلي نه په جنګ اوباسي

جانان یې نرخ ورسره هم نهٔ مني
زیار ئې د تلې نه پارسنګ اوباسي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

وخت رانه کړوسي ښې تودې اوباسي
زما د زړۀ نه ستا قيصې اوباسي

زۀ يم چې ګرځم په اورونو پسې
خلک د ګرم ځائے نه پښې اوباسي

د ګناهونو سر هم دۀ ابنود ے
دا په جمات کښې چې توبې اوباسې

يار مې سحر ماښام د زړۀ د کوره
د ارمانونو جنازې اوباسي

زۀ د احساس د تخم کر کوومه
خوبان له کلي مې په دې اوباسي

هر ځل مې ځان وړے په لوټے اباسين
هر ځل مې غاړې ته چپې اوباسي

دا چې رقیب راته بیا بیا یادوي
هسې څۀ بل څۀ مې له خولې اوباسي

زيار به سبا له پردي لاس ته ناست وي
نن چې د خپل څادره پښې اوباسي

دریاب دات نیټ
DARYAAB.NET

ooo

زۀ چې وہم سحر سحر، مابنام مابنام دے
خوبان وائي پرې راوړی زیار سرسام دے

نۀ د مینې اندېښنې نۀ د جانان غم
کۀ ژوند داسې وي زما ورته سلام دے

توبه ماته یا پر خائے خوار په دې یم
غورځولے مې په ډک محفل کښې جام دے

تا مدام په رنا ورځ یمه وژلے
ما اخستے تل د ځانه انتقام دے

زۀ یې تل یم د تندک سره مخ کړے
ما چې کوم قدم اخستے په ډېر پام دے

په وطن مې د زړۀ بیا زلزلې راغلې
د بېلتون فوځونو بیا تړلے لام دے

خدائے زده ولې داسې جگه شمله گرځم
خلک ټول وائي چې دا سړے ناکام دے

ooo

یخې چنې دي چې د مینې په ورشو پرېوځي
جانانه راشه زړۀ مې نیسه ورو په ورو پرېوځي

کۀ دې په سر کېنې د شکونو سیلۍ نۀ الوځي
زما د لاس ګلاب دې ولې له کمڅو پرېوځي

دې ځینې خلکو ته په هېڅ ځانونه بد نۀ ښکاري
د چا په پښو چې هم پرېوځي په نخرو پرېوځي

هره ورځ نوے جنجال نوے غم راوړي چې راځي
ځکه مې زړۀ اکثر د لمر په راختو پرېوځي

داسې په ځخ ځخ مې په زړۀ کښې ارمانونه سوزي
لکه په تود انغري ځاځکي د اوبو پرېوځي

یاد ته دې وایه چې یو څو ورځې په دې نۀ راځي
خطره ده تندر مې د زړۀ په ګل درو پرېوځي

بیا به دې څوک درنو نازونو له اوره ورکوي
زیار خو دې ورځ په ورځ جانانه د بازو پرېوځي

بلغاریه- جنوري ۱۹۸۴

٥٥٥

اخلم په یو غم پسې بل غم ځمه
زهٔ د کور په لوري د صنم ځمه

لارې د حالاتو دوړو ونیوې
اوس په منډه نهٔ ځم په قدم ځمه

زهٔ د مسیحا د کوره هم خدایه
هر وارې چې ځم په زړهٔ کړم ځمه

داسې مې نو ایستې توبه هم نهٔ ده
اوس هم میخانې ته ځم خو کم ځمه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ماتــــه د هــــوارو لارومــــۀ وايــــه
زۀ د ګړنګونــو پــه ســر ســم ځمــه

غــر مــې ستــا دغـم راپـشـا کـړے دے
نۀ مې څوک زبېرګے اوري نۀ ستم ځمه

لارې کـۀ درنـې دي کـۀ خونخـوارې دي
کـړے مـې د ژونـد پـه سـر قسـم ځمـه

هسکه غرۍ، تګ مې شناخت شوے دے
خدائے مۀ کړه چې سر به چېرته خم ځمه

ژاړم خپل تهوتې وجود ته ځائے په ځائے
زيـاره چې کابـل تـه پـه تـورخم ځمـه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

هم یې بېره ده ساتلې هم ئې تال دے
راشه ستا لېونے اوس هم په خپل حال دے

د لوئے خدائے نه مې هم تا له دوران غوښتے
کۀ مې کړے په خپل ژوند کښې چېرته سوال دے

داسې زر ترې جوړ کړې یو څۀ کله بل څۀ
تۀ به وائې زړۀ مې خته یار کولال دے

شپې اخستے په ځان نۀ وي حساب نۀ دے
نور زما او ستا سیالي د چا مجال دے

ما دعا کړې مدام چې "خدائے دې روغ کړه"
تا مات کړے تل زما په وینو پال دے

چې د سود خبره راشي خلک ډېر دي
چې د حق د اذان وخت شي يو بلال دے

ستا د پنجو په سر تلۀ مې زړۀ پرېباسي
مشران وائي چې کبر له زوال دے

زۀ پښتون يم تۀ ښائسته ئې دا پوره ده
په دنيا کښې خو جلال دے يا جمال دے

زۀ د هرې انتها تر بامه لاړم
ما په ډېرو خوارو موندے اعتدال دے

کله هم چې ستا جفا ته مې پام شوے
اړولے مې په بله خان له خيال دے

يو د مينې په سر جګه شمله ګرځي
کۀ په نوره شتمنۍ شي **زيار** کنګال دے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

چې ستا له مخه مې نظر ګرځي
زړه را پرېوځم په ما سر ګرځي

دلته دلیل منطق څوک نه پېژني
په دې کوڅو کښې زورور ګرځي

زړه ئې د لېرې لېرې تلو په طمعه
جانان په خپل ځائے لکه ور ګرځي

زما سره لکه د سیوري غوندې
هنګامې ګرځي شور و شر ګرځي

زما ملا خلکو ته اوس هم وائي
"زمکه ولاړه ده او لمر ګرځي"

چې یم روان د صوفيې په ښار کښې
زما په زړهٔ کښې پښور ګرځي

نور مې رقيب ته صبر واخله تمام
پښې ئې راخستې دي په سر ګرځي

دا يو لطيف[1] ايمل دريا کړې خدايه
مغل راغلي په خيبر ګرځي

زياره يو تهٔ هم پکښې داسې سهي
دلته ډير خلک در په در ګرځي

بلغاريه- دسمبر ۱۹۸۳

[1] لطيف اپريدے

ooo

بس چې یوه مینه بې خطرې کوو
نور به خیر دے ژوند د ګزارې کوو

ملک دے د پښتو که نور مو هیڅ نهٔ شو
چا ته به دعا چا ته ښېرې کوو

مونږ ازغي په سترګو کښې تومبلي دي
مونږ د ګل په یاد کښې شوګېرې کوو

شبخه پکښې رنګ به پښتني ساتو
مونږه که ښادی که لاس نیوې کوو

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

وخت صرف په دې ګناه کړلي يو
قدر د مئين زړهٔ د جذبې کوو

مونږ خو ماتولو له ايستلي وه
نور به اخېر څه شے په توبې کوو

مونږ مئين په حسن او سندرو يو
قدر به د ګل او د نغمې کوو

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

تلي لېوني د ښار په لوري دي
هسې په دښتونو کښې نعرې کوو

ښکلي وائي زياره مونږه ښکلي يو
مونږه وفا نهٔ کوو. وعدې کوو

د خېبر اپرېدي په ياد کښې

ooo

د خېبـر مينـه پـه چـا کـړي سـړے ماتـه
پـه وئيـل هـم پـه ادا کـښې وۀ ځـانګړے

د قلـم د مئينـانو تـسلي لـه
کاش چې بل يو خېبر هم وے مور زاوړے

ooo

د هغـې وخـت نـه محفـل نـۀ راجـوړيږي
چـې د کلـه نـه خېبـر ده کـډه وړې

يو سړے وي چې يو کور ته پرې ژبان رسي
پـه خېبـر ده پـښتونخوا ټولـه نيمګـړې

(د خدائے بخښلي خېبر اپرېدي د ځلوښتمې په ورځ اوروول شوي دي)

○○○

رنګ که پکښې ستا د جمال نهٔ ښکاري
نور به په تصویر کښې د ژوند څهٔ ښکاري

دلته غضب دا دے چې په زور زیاتي
خلکو ته خپل بد ځانونه ښهٔ ښکاري

یا به دې په شک ایمان راوړے وي
یا به د بل خولهٔ درته خولهٔ نهٔ ښکاري

ستا بدلو سترګو ته چې ګورمه
ماته پکښې مخ د بېلتانهٔ ښکاري

خدائے خبر چې زوړ شومه کهٔ څهٔ چل دے
پیتمي د ناز هم راته درانهٔ ښکاري

ستا مینې کړم خوښ داسې په دې کلي
کفر راته بل طرف ته تلهٔ ښکاري

ستا د بېلتانهٔ شوګیر وهلے دے
زیار په ویښه هم اوده اوده ښکاري

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

کابل ته نۀ درځمه

زما جانانه
په ما ګرانه یاره
بلنه مۀ راکوه
کابل ته نۀ درځمه
هغه کابل،
هغه د حسن او ښائست نمونه
هغه کابل،
هغه د مینې او اخلاص خزانه
هغه کابل،
هغه د ژوند سرچینه
هغه کابل،
هغه سپرلے سپرلے خوارۀ بادونه
هغه کابل،
هغه جنت جنت اباد باغونه
هغه کابل،

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

چې اوس ئې هم د یو یو یاد په راتلو
زما د زړۀ تیارې رڼا رڼا شي
هغه کابل،
چې اوس ئې هم د تصور په نشه
ماله د درد په بستر خوب راشي
هغه کابل،
اورم چې اوس هغسې پاتې نۀ دے
اورم چې اوس پکښې سېلونه نشته
اورم چې اوس پکښې باغونه نشته
اورم چې اوس پکښې بارود ورېږي
اورم چې اوس پکښې مرګونه کېږي
اورم چې اوس پکښې ده چپه چپتیا
اورم چې اوس پکښې سړے وېرېږي
اورم چې اوس پکښې د مینې محبت خبرې
د پیر ایمان کنځل دي
اورم چې اوس د کابل ګټه ګټه لوټه لوټه
په تللي وخت پسې ارمان کوي
زما جانانه
په ما ګرانه یاره

DARYAAB.NET

بلنه مۀ راکوه

کابل ته نۀ درځمه

کۀ درځم دغه حالت

په خپلو سترګو ګورم

کۀ درځم دغه قیامت

په خپلو سترګو ګورم

دغه نقشه به مې په زړۀ جوړه شي

زړې نقشې زما د خوښې نقشې

زوړ تصور زما جانان تصور

به کرښې کرښې راوړم

بیا مې چې زړۀ خفه شي

بیا مې چې ساه ډوبه شي

را یادومه به څۀ!

ځان له به غم غلطومه په څۀ!

زما جانانه

په ما ګرانه یاره

کابل ته نۀ درځمه

بلنه مۀ راکوه

۱۹۹۲/۱۱/۱۰

ooo

تا چې په خان نوې نامې پورې کړې
حق لرم که ما هم سترګې نورې کړې

خدائے خبر چې کله به قیامت راځي
شېخ راباندې اوس پیالې نسکورې کړې

ټول عمر مې وخوړ خان له زړهٔ ځیګر
بیا هم راله وخت سترګې شمکورې کړې

اوس پرې هم باور کوې اے زړهٔ ساده!
تېرے ئې په سین پورې راپورې کړې

مونږ وو ړاندهٔ کړي د منزل ارمان
مونږ له د ډېرو خلکو سترګې تورې کړې

وخت چې شهٔ مشکل تدبیر ئې وغوښتهٔ
مونږه په تندو خان له رانورې کړې

خان کهٔ ئې کړهٔ ورک خو ستا د زړهٔ دشتې
زیار د پسرلي په رنګ سمسورې کړې

○○○

غرغنـــدې اور د جـــدائی وکـــړې
د هـــر ارمـــان زړهٔ مـــې پـــولی وکـــړې

هېڅـوک ئـې غـوږ پـه اواز نـهٔ ګـروي
وخت دې څهٔ کـوډې پـه شپېلی وکـړې

مـا د زړهٔ دشـت ګـلګـون ګـلګـون وسـاتهٔ
مـــا د ســپرلو ســره ســيالی وکـــړې

څـان لـه تـرې خـم شـراب اوبـاسـم دا څـل
خــدائـې کــهٔ وربــشـې ســرېنی وکـــړې

چـې د شـلغاتو وخـت شـهٔ تېـر د جـانـان
لـــوبې ئـــې مـالــه پــه څـــوانی وکـــړې

څـان مـې بادشـاه وګـانـهٔ تـا چـې راتـه
قيـــصې د خپلـــې بېوســـی وکـــړې

زيـاره بـائيللې جنـګ ګـتلې واخلـه
يـــو څـــو تپـــې کـــهٔ ملالـــی وکـــړې

ooo

په هر قدم په هره ساه دردونه
د بېلتانهٔ وختونه ګران وختونه

پښې مې تنا کې هم مې زړهٔ تنها کې
په بې وفا پسې مې مات کړهٔ غرونه

تا راته لاس د ورلیه څهٔ خوارهٔ کړل
را غونډ مې زړهٔ ته شو بلا شکونه

د وخت په اور مې وینې اوپاشلې
په تا به نهٔ لګي تاوده بادونه

د وخت بې داغو ته چې خیال وکړمه
وېم چې تندے کړم ځان له تول داغونه

هم هغه خلکو مې خپه کړه مرے
چا چې په سر به مې راکښل لاسونه

اوس مې بس یو مینې ته کار ونیلے
اوس په شرق نهٔ ولم دا نور کارونه

ooo

پوه شه بې وسي ده بل څۀ چل نۀ دے
ذکر کۀ مې ستا کړے اول نۀ دے

څو کۀ مې تکړې بلا وخوړې
پرېښې مې اوس هم د جنون پل نۀ دے

دا زړۀ زما زړۀ دے زۀ ئې پېژنم
روغ هم پوره نۀ دے کۀ پاګل نۀ دے

ذکر چې د يار او خمار نۀ کوي
د هر خلک به ناست وي خو محفل نۀ دے

جـــور تـــه د مـــلا پـــښـور نـــۀ پرېــږدم
هېـر مـې لاكنـډر كنـډر كابـل نـۀ دے

مـات مـې تـنـد ے تـول عـمـر سـاتلے د ے
ایـښـے مـې هېـڅـا تـه پـه درشـل نـۀ د ے

خدایـه دا پـه څـۀ مـصـیبت واوړېـدم
زۀ پـه قـدم نـۀ ځـم وخـت د زغـل نـۀ د ے

وشـوه وخـت بـه ډېـر كـړو كـور كـړے یـم
لـور مـې خـطـا كـړے د منـزل نـۀ د ے

مـۀ كـوه شـكـونـه پـه **زیـار** مـۀ كـوه
دا سـړے كـۀ هـر څـۀ د ے درغـل نـۀ د ے

DARYAAB.NET

ooo

اوس بې لـه زوره بـل څـه ځـائے نـۀ نيـسي
اوس بـه هـېڅـوک چـا تـه ځـولی نـۀ نيسي

زمـا د غـرۀ پـه شـپـونکي څـۀ شـوي دي
پـه خولۀ کښې اور نيسي شپېلی نۀ نيسي

داسـې زړۀ مـوړي شـو وختونـه خدايـه
ادم مړونـد د درخـانی نـۀ نيـسي

اوس مـې د پـتـې ژړا چـل زده کـړے
اوس مې پـه ګنه کښې سلګی نۀ نيسي

څـۀ کـړه پيکـه سـتـا د نظـر شـېريني
چې زړۀ مې نـۀ نيسي مـری نـۀ نيسي

زۀ د جانـان دپـاره وايـم دروغ
مـا دې پـه دغـه ګناه خـدائے نـۀ نيسي

پېژنـي **زيـار** مـزاج د نـوي دور
جانـان تـه لارې پخـوانی نـۀ نيـسي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

خېر دے کۀ سړے جانان ته نۀ رسي
مینه کار د سود دے زیان ته نۀ رسي

تا به را اوباسم ما به وړي اوبۀ
تا ته مې لاس رسي ځان ته نۀ رسي

هسې بلا کانې ولو کال په کال
یو پکښې هم سم شیطان ته نۀ رسي

لاس کۀ له مشرقه تر مغربه شي
بیا هم د بېلتون ګرېوان ته نۀ رسي

دومره لېرې پاتې شوم په لاره کښې
خېر خبر مې هم کاروان ته نۀ رسي

بیا به پردے خلک مېنځ ته نۀ پرېږدو
بیا به مو قیصه خپګان ته نۀ رسي

زور د ظلم هغسې په زور کښې دے
زیاره ستا ښېرې اسمان ته نۀ رسي

ooo

تـا چـې پـه کومـه لاره پـښه ایـښودې
مـا ئـې پـه هـر ګـوټ پـېـر د ښـوه ایـښودې

یاد به دې لوبې کړي په سرو سپینو کښې
خدائے مې په زړهٔ کښې خزانه ایښودې

چې رانـه غـواړي مـستي هغـه جانـان
ماتـه پـه مېـز تـشه پیالـه ایـښودې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

لکـه چـې دواړه بـل مـسلک لـتـوي
شېـخ دي تـسبې، رنـد پیمانـه ایـښودې

ښنګـه بـه ښېـل شـو چـې د کـلـي خلکـو
پـه مـا او تـا یـوه نامـه ایـښودې

لا ارمــانـي یــم د نــشو تماشــو
لامـې پـه تـاخ کـښې ده توبـه ایـښودې

ستـرګې ئـې برېـښې پـه رڼـا کـښې د لمـر
د **زیار** نصیب کښې ده خدائے شپه ایښودې

ooo

چې پکښې ګل د جانان زلفې سر ترسره نۀ شي
داسې سپرلي دې په ما هېڅکله د بره نۀ شي

څوک د ښائست مېرمن ترې شونډو له سرخي ورکوي
زما زړګے دې خالي چېرې د پرهره نۀ شي

د مرګه پس به واک د بل وي قول نۀ درکووم
په ژوند مې تګ، په تا قسم، چې د سنګره نۀ شي

چا وئيل سرخنه کوي نن به ګودر له راځي
ورځم چې خان ورته لوګے کړم د نظره نۀ شي

نۀ يم بخيل خو چې خبره د رقيب شي کله
ځاځکے مې سود پرې د خپل زړۀ د سمندره نۀ شي

څۀ په خوارو مې رسولې ده تر نيمې پورې
خدايه قيصه د مينې بيا راته د سره نۀ شي

زيار به په کوم مخ د خپل شعر د فن ذکر کوي
کۀ ستا قيصه دغسې پاتې شي سندره نۀ شي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

د سرفراز لالا په مرګ

(دا نظم ما د لالا د جنازې په تاثر کښې ليکلے دے)

خدايه دا د رڼا غر
خدايه دا عظيم رهبر
دا د تورې شپې دښمن
دا اميد د سور سحر
دا د سيال کرۀ پګړې
دا د لوړ الوت وزر
دا غيرت غيرت پښتون
دا فولاد فولاد سنګر
دا لقمان د زمانې
دا د مينې سمندر
دا لاربنود د انقلاب
دا د وخت په زړۀ خبر

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

دا د هر ظالم بدخوا
دا د هر مظلوم دلبر
دا لیتکے د خپل کاروان
دا د ننګ د ملک سلطان
دا د امن مبلغ
دا د جنګ مرد میدان
دا دښمن د خان خانی
دا د ګډ ژوند ثنا خوان
دا د غیر د زړهٔ ازغے
دا د خپل د زړهٔ درمان
دا د توري مړنے
دا خودسره پهلوان
دا زمونږ سیورے د سر
دا زمونږ نیازبین جانان
دا دے څهٔ کوي دا څهٔ
دا دے چېرته دې روان
دے د خاورو لائق نهٔ دے –دے د ژوند دے ترجمان

DARYAAB.NET

د مخه ښه ملاقات

په سپرلي خېزه خندا
په مکيزونو او په ناز و ادا
ما وه ليدلې په هر رنګ کښې د ځوانۍ د مستۍ
خو اوس چې کله هم په ياد راځي
د "مخه ښه" د وخت تاغيره ګونه
هغه الوتې رنګ او سترې نظر
هغه د اوښکو ډکې مړاوې سترګې
هغه غمژنه څېره
ماته ودرېږي داسې
لکه چې مونږه دواړو
د دې نه وړاندې چېرته
يو بل ليدلې نۀ وۀ
لکه چې دا ملاقات
د مخه ښه ملاقات
هم اخيرے وۀ هم ړومبے ملاقات

DARYAAB.NET

قطعې

ﮔ

څومره چې زما د سره بنګلې وه
داسې درله بل چا څواني ګل نه کړه

ستا خو به یقین په خان د هر څه وه
بیا دې هم بغیر زما نه شل نه کړه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ﮔ

لکه د لمر په پرېوتو چرچنې
بڼ ته راټولې شي او شور جوړ کړي

دغسې هر ماښام هزار غمونه
اتڼ زما د زړه په کور جوړ کړي

ooo

الوتي رنګ ځيري ګرېوان اوده دے
د درد تصوير زما جانان اوده دے

ليکي ئې هر څوک خپل مراد په تندي
پښتون خبر نۀ دے په ځان اوده دے

د بنګړو شرنګ د رباب ټنګ نۀ راځي
درخو اوده ده ادم خان اوده دے

جانان ګټل او لمن سپينه ساتل!
دا په کوم خوب زما ارمان اوده دے

د زړۀ د درد قيصه به چاته وکړم
زمکه بې هوشه ده اسمان اوده دے

امين پرې وايم کړي ښېرې کۀ دعا
ديار په نيت زما ګمان اوده دے

بېګا ئې ستا د غمه شپه خوړلې
ژيار چې د ورځې لکه خان اوده دے

دریاب ڈاٹ نیٹ
DARYAB.NET

ooo

د کلي لره ده کۀ بره کېږي
هر ځائے په ما او تا خبره کېږي

چې پکښې ستا د ياد چينې بهيږي
زړۀ به مې څنګه د ګودره کېږي

بيا شو رامات لېوني ډلې ډلې
بيا اشارې د بام د ستره کېږي

هلته به څۀ وي امتياز د مئين!
چېرته چې مينه بې خطره کېږي

زۀ او تۀ هسې ځان له سر خوږه وو
فيصلې بل ځائے چېرته بره کېږي

سترګه مې نۀ سوزي د بل سړي نه
زما د خپله ځانه يره[1] کېږي

وي کۀ د سترګو کۀ د تورو **زياره**
چې نوم ئې جنګ دے تل په نره کېږي

---

[1] ډېره

ooo

وخت کۀ مې هر څو بې زنځیره مړوند پرېښے نۀ دے
ما د خپل فکر په وطن قېد و بند پرېښے نۀ دے

زما د ژوند په افسانه کښې دې بې خوږو یاره
چېرته د خدائے دپاره تکے د خوند پرېښے نۀ دے

ما په هر حال کښې ائینه د زړۀ رڼه ساتلې
ګرد مې پرې چېرې د شېخانو د پند پرېښے نۀ دے

نور مې زړۀ مۀ سکوندہ د حسن په نازکو ګوتو
د ژوند په شاړو لارو تګ پکښې ژوند پرېښے نۀ دے

د زړۀ تړوتې تړوتې وطن له بېرته ځله راځې
د غرور لاس دې پکښې ځائے د پېوند پرېښے نۀ دے

ستا تسلي له به نور څۀ وکړم نور څه پاتې دي
زما چې یاد وو ما ترې یو هم سوګند پرېښے نۀ دے

زیاره زما په سترې سترې، ژوبل زړۀ کښې
د زغل لاځۀ چې جانان تاب د تولند پرېښے نۀ دے

تپوس

يــــوازې زهٔ نــهٔ يـــم د ژونـــد پـــه لاره
درسـره ځـي کـهٔ زړهٔ دې بـل تـهٔ نـهٔ کـړهٔ
خـو دا تپـوس بـه درنـه هـر څـوک کـوي
چې " هغه **زيار** ورک ليونے دې **څهٔ** کـړهٔ "؟

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ډاډ

د ګړنـــک پـــه ســـر ولاړ وم نــــاخبره
ستـا نظـر پـه تنـد کـونـو بانـدې سـر کـړم
اوس کهٔ لاس نهٔ شي نو ډاډ خو راله راکـړه
تسلي چې پرې چـاودونکي زړهٔ لـه ورکـړم

قطعې

٭

ما وئیل خاندي به خوشحاله به وي
هغې زما په غم کښې اوښکې توې کړې

زما د شک د زنځیر کلکې کړیه
نازک جانان څه په اسانه پرې کړې

٭

زما د ژوند حالات په خپله داسې
چې یم محتاج ډاډ ته د بل له لوري

خو بیا هم نور خلک د ژوند په دشت کښې
درومي زما د تسلی په سیوري

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

څۀ د لويو لويه برخه بس يوه خواره خواري ده
نيش نيمګړے ژوند تېرېږي لنډه تنګه زندګي ده

د وطن په کلي کلي د غمونو بادشاهي ده
هره خوله د وينو ډکه. هره ژبه فريادي ده

چې د بل در ته ودرېږي خېر په خپله روحه غواړي
اے ملنګه لېونئے ئې کۀ تمامه دې روزي ده

دریاب ډات نیټ
DARYAAB.NET

هوښياري هم عجيبه ده سادګي هم عجيبه ده
تا وئيلي تل دروغ دي زما شوې تسلي ده

بس په دې مې غړې هسکه بس په دې مې شمله جګه
نۀ مې سر چېرته ټيټ شوے نۀ مې کړې بندګي ده

چې اروا مې وږې نۀ ده چې خدائے زړۀ راکړے لوئے دے
ما په خپله غريبۍ کښې کړې ټول عمر خاني ده

چې نامه د جانان ناخلې چې تور داغ په تندي نۀ ږدې
زياره ستا ژوند په څۀ ژوند دے ستا ځواني په څۀ ځواني ده

ooo

کـهٔ د زړهٔ کـور مې وداڼ دے او کـهٔ ړنـګ دے
زمـا کـار د ښائـسـتونو پـه سـر ټنـګ دے

کـهٔ دې نـاز دے، کـهٔ غـرور، کـهٔ سـر زوري ده
هـر يـو رنـګ دې هـم زمـا د خوښـې رنـګ دے

دشت د مينې کـهٔ هـم مست دے هـم ښائسته دے
تـا کـړلے پکـښـې ښـنـګ دے مـا لونـګ دے

سـتـا نظـر د ښائـسـتونو خزانـه ده
زمـا زړهٔ د محبـت د زړو درنـګ دے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

اوس نهٔ قېد منې نه بند په کالاباغ کښې
سیهون خومره چې دے تول غور ځنګ دے

چې د تنګ او د پښتو په کار کښې غلهٔ دي
ما مدام کړے له داسې خلکو ځنګ دے

پاکستان کهٔ هر څو ډېر پراخه ملک دے
زما ساه ده پکښې ډوبه زړهٔ مې تنګ دے

هره شپه يوه کاسه ډکه د اوښکو
ما منلے د جانان د غم قلنګ دے

هيڅ حاجت ئې بهرنې دښمن ته نشته
زيار مودې وشوې د خان سره په جنګ دے

ooo

په سر کښې ګل په مخ خالونه نهٔ ږدي
جانان مې نور زړهٔ ته دامونه نهٔ ږدي

اوس مې په تلو راتلو څوک نهٔ خبروي
اوس مې په لار کښې مشالونه نهٔ ږدي

مینه د سود او زیان پروا نهٔ کوي
مئین په زړونو قیمتونه نهٔ ږدي

څهٔ خو به وي چې ځان په اور سېزمه
هېڅوک په روغ وجود داغونه نهٔ ږدي

چې څوک مئین وي په تا، چېرې به هم
د چا په پښو کښې خپل سرونه نهٔ ږدي

د اوسنو بې پیره غلو دلاسه
زیارت ته څوک امانتونه نهٔ ږدي

زیار د باور بلا خوړلې داسې
نور به د چا په سر شرطونه نهٔ ږدي

ooo

د یار په سترګو کښې چې کور ګورم
ځان له تهمت ګورم پېغور ګورم

دا زړهٔ هم دغسې پرېږدم بې دوا
بېلتونه نن دې د درد زور ګورم

چې چپتیا ساه ډوبې کړې یمه
ځم دې سرو کوڅو له شور ګورم

دا چې هر ځائے خبرې ښې کوومه
ځان له خرابه ورځ په زور ګورم

ستا په غمونو مې زړهٔ نهٔ مړېږي
ډېر مې راغونډ کړل خو لا نور ګورم

چېرته په ښهٔ شپه خو پېښ شوے نهٔ یم!
دا زهٔ چې هر یو شے نسکور ګورم

زیاره چې یاد به وهٔ زما په نامه
اوس په پوښتنو هغه کور ګورم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

د یار په سترګو کښې چې کور ګورم
ځان له تهمت ګورم پېغور ګورم

دا زړهٔ هم د غسې پرېږدم بې دوا
بېلتونه نن دې د درد زور ګورم

چې چپتیا ساه ډوبې کړې یمه
ځم دې سرو کوڅو له شور ګورم

دا چې هر ځائې خبرې ښې کوومه
ځان له خرابه ورځ په زور ګورم

ستا په غمونو مې زړهٔ نهٔ مړېږي
ډېر مې راغونډ کړل خو لا نور ګورم

چېرته په ښهٔ شپه خو پېښ شوے نهٔ یم!
دا زهٔ چې هر یو شے نسکور ګورم

زیاره چې یاد به وهٔ زما په نامه
اوس په پوښتنو هغه کور ګورم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

قطعې

ꙮ

دغه خلک هغه خلک
لکه سم د اسمان ستوري

بل څۀ کار روزګار ئې نشته
خو بس ما او تا ته ګوري

ꙮ

چې پرون مې په یو کر وۀ ځیرې کړے
نن ګنډمه ځان له هغه ګرېوان ورو ورو

د اسمان پړق وم چې تلمه بې هوشۍ له
اوس په لوري یم د هوش راروان ورو ورو

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

دې روغــو رالــه راوسـتۀ ارمــان د لېونــو
اے خدایـه پـه دې ښـار وکړې باران د لېونو

پــه څیـرې ګرېوانونــو لګېــدلې پابنــدي ده
ګران شــوے پـه دې کلــي کـښې ګزران د لېونــو

دا نور خانان خو تول دي خدائے هوښیارو لـه ورکړي
بـس دغـه یـو "غنـي" وۀ پکښې خـان د لېونــو

اے څۀ پرې کـۀ مـزاج د موسـم سـل ځله بـرهم شي
کـۀ وړي نـو څۀ بـه وړي سـېلۍ توپـان د لېونـو

اوس هــم پـــه بیابــان ځــي بـــې خطــره قــافلې
اوس هم شـتـه لاډ بـر سـتوري پـه آسـمان د لېونـو

اوس ګـوره چـې دا ښـار پـه بلـه اوړي او کـۀ نـه
اے دغــه دے راورســـېد کـــاروان د لېونـــو

دا **زیار** ماته معلوم دے ښۀ په هوش دے ښۀ سم دم دے
خبــرې کـــوي هــسې بــس پــه شــان د لېونـــو

ooo

دې روغــو رالــه راوســتۀ ارمــان د لېونــو
اے خدایه په دې ښـار وکړې بـاران د لېونو

پــه څیــرې ګرېوانونــو لګېــدلې پابنــدي ده
ګران شـوے پـه دې کلـي کـښې ګـرزان د لېونـو

دا نور خانان خو تول دي خدائے هوښیارو له ورکړي
بس د غـه یـو "غنـي" وۀ پکـښې خـان د لېونـو

اے څۀ پرې کـۀ مزاج د موسم سل ځله برهم شي
کـۀ وري نـو څـۀ بـه وري سېلۍ توپـان د لېونـو

اوس هـم پـه بیابـان ځـي بـې خطـره قـافلې
اوس هـم شته لاړ ېر ستوري پـه آسمـان د لېونـو

اوس ګـوره چـې دا ښـار پـه بلـه اوړي او کـۀ نـه
اے دغــه دے راورســېد کــاروان د لېونــو

دا **زیار** ماته معلوم دے بنۀ په هوش دے بنۀ سم دم دے
خبـرې کـوي هـسې بـس پـه شـان د لېونـو

ooo

تو پیر ګران دے اوس د خپل او د پردي رنګ
خلک سترګو له په خپل جوړ بدلوي رنګ

خدائے په زمکه یم له خاورو پېدا کړے
په رنګونو کښې مې خوښ دے اسماني رنګ

خدایـه څـهٔ ګرانـه خبـره کـول غـواړي
د جانان په مخ چې داسې څي راځي رنګ

هغـه زړهٔ تـه د درد لاړه نـهٔ جـوړېږي
په دعا چې کوم د ښکلو د خولو وي رنګ

پـښتونخوا بـه د رنګونـو خزانـه وي
کهٔ رښتیا وي په رښـتیا وینې راوړي رنګ

داسـې ورو ورو مـې د زړهٔ زور راکمـېږي
لکه تبوکے چې د وخت سره پرېږدي رنګ

زیار له سپینه وینا سم د بوډۍ تال کړي
هـر سړے د خپلې خوښې ورکوي رنګ

ooo

هغه کۀ نۀ راځي پښتو نيولې
زۀ هم وختونو يم له پښو نيولې

اوس ما له غم د زنځيرونو کوه
ستا د بنګړو شور خو سلګو نيولې

دلته بې ښې بې بدې هم ځې راځي
غم مې د زړۀ کلې په ښو نيولې

دا خو زما زړۀ دے چې نۀ پخيږي
تا خو تول عمر په لمبو نيولې

نور څوک لا څه ما ورته هم نۀ پريږدي
د زړۀ وطن مې ښاپيرو نيولې

هسې بې ځايه د ځان غته وايو
د ژوند سنګر رانه وړو نيولې

زياره د لمر رڼا به تته وي نن
اسمان مې ګرد د اسوېلو نيولې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

شین په زړهٔ جانانه او ګلګون په سر
ما اخستې غم د ے د پښتون په سر

نن چې مې د نن د سیالۍ وړ نهٔ وي
څو به پټکے کوږ بږدم د پرون په سر

مینه تقاضا د عقل هم کوي
نهٔ کېږي یوازې د جنون په سر

هره ورځ د خوبه چې پاڅو سحر
وي راته ولاړ نوے بدلون په سر

څنګه به څۀ نۀ وېم چې دا نور خلک
ږدي د وهم پېتمي د پښتون په سر

وخت کۀ پرېږدو خپلې ته، يقين لره
ږدي خزانې نورې د قارون په سر

تول د زمکې سرنې کړۀ ارمان ارمان
شرق د اسمان پرېوځه د بېلتون په سر

لاځو د سرې سينې خبرې دي
لاځو راته پروت دے بلا يون په سر

زيارہ کۀ مئين ئې ستم پرې مۀ کوه
خاورې دي باد کړې هر مجنون په سر

ooo

د ژوند لاري په ولقه د غلچکو دي
ارمانونه د منزل مې په سلګو دي

ستا کۀ زړۀ په ما راتهول نۀ شۀ جانانه
امېدونه زما هم په خوږېدو دي

ویني وینې دي خو بیا هم خندني دي
دا زما د زړۀ زخمونه د لیدو دي

ربه نۀ راوړي زما په بله ژبه
ما مدام خبرې کړې په پښتو دي

محبت له سرې لوئې پهلوان جوړ کړي
ګنې دا غمونه خدائېږو کۀ د وړو دي

په ډېربنت پسې د مال ئې تل ژبې وي
دا مالدار خلک د زړۀ د سوزېدو دي

زیار د هغه خولو نه غواړي دعاګانې
چې عادتې د پخوا نه په ښېرو دي

ooo

زړۀ لـــه د شـــيخ هـــم اراده ځـــي راځـــي
دا چې ډېر ډېر پـه مېخانـه ځي راځي

لکـــه د ســـاه ويښ اوده نـــۀ پېژني
ياد دې کۀ ورځ وي او کۀ شپه ځي راځي

کـور د زړۀ پـوخ پـه غـم پسې ليکمـه
دے بـه تـر څو لکـه ميلمـه ځي راځي

اوس دې پـټ پـټ کاتـۀ هـم نـۀ پټېـږي
اوس مـې د زړۀ سـره سينه ځـي راځـي

يـوازې ماتـه ګوتـه ولـې نيـسې
خلـک دې نـور هـم پـه کوځـه ځي راځـي

د ســـتر ګو اور تـــه دې لمـــن د بنـــو
وهـه چې زړۀ تـه مـې لمبـه ځـي راځـي

زيار لـه ورکـړې ده خـدائے لويـه سينه
غـم تـه دې وايـه چې ډاډه ځـي راځـي

دریاب پښتو
DARYAAB.NET

ooo

بې له خندا بې له نغمو نهٔ کېږي
ژوند تول عمري په اسوېلو نهٔ کېږي

زما لاځه چې ستا د تلو نه وروسته
خندا ته زړهٔ د ګل غوټو نهٔ کېږي

اخر د زړهٔ وينځل دي توقې نهٔ دي
اوښکې به غوارې په اوبو نهٔ کېږي

مينه کښې ډېر ډېر څه کول دي په ځان
تش د يو زړهٔ په خوږېدو نهٔ کېږي

زړهٔ او سينه غوارې د ژوند دردونه
دا په ژړا او په سلګو نهٔ کېږي

ما ته د يار د پېوي تار لوګے کړئ
زما علاج په سپېلنو نهٔ کېږي

يو لاس به مخکښې وړو بل وروسته **زياره**
د مينې لويه په اودو نهٔ کېږي

ooo

څوک چې په لاس کښې ائينه ګرځوي
مخ د هغوي نه زمانه ګرځوي

لامې د لمر رڼا ليدلې نۀ ده
لامې نصيب په توره شپه ګرځوي

حالات د مينې د غمونو ژړنده
زما د وينو په وياله ګرځوي

چېرته مې غلا د نظر سپيازه نۀ شي
ماله به نن په سر کوزه ګرځوي

ماته يوه جانان ته بله وائي
خلک په خولۀ کښې ژبې دوه ګرځوي

ما چې توبه کړه خدائے سخي کړۀ جانان
راپسې لے په لے پياله ګرځوي

زيار د وفا په نامه سر ورکړے
حق لري جګه کۀ شمله ګرځوي

DARYAAB.NET

•••

داسې مې زړۀ بنګړي بنګړي هم نۀ دے
چې ستا د مینې ارماني هم نۀ دے

کۀ ژړا نشته، ساندې نۀ راځي
وخت د رباب او د منګي هم نۀ دے

تکنے زړۀ مې په وعده د جانان
کۀ شکي نۀ دے باوري هم نۀ دے

اختیار د خپل وطن زما په لاس کښې
د ګل لاخه چې د ازغي هم نۀ دے

کۀ د خزان ګمان پرې نۀ کومه
دا سام سیمام د پسرلي هم نۀ دے

زیار کۀ د هوش سره پاللې نۀ دۀ
تلے په پل د لېوني هم نۀ دے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

په دروغـه د راتلـو ئـې اوازه شـوه
د دیدن تنده مې هسې یو په دوه شوه

اوس به یا د د جانان کوم سیوري لـه ورمـه
د زړهٔ خونې خو مې اور واخست لمبه شوه

چې ئې ستا په انتظار کښېنې روڼه اومـه
کـهٔ د اوړي شـپـه ده هـم بـلا اوږده شـوه

سـتـا د تلـو سـره مـې ټـول رنګونـه لاړل
د سـندرې نـه مـې جـوړه مرثیـه شـوه

زیـاره خـوب ئـې هـر کلـي لـه ورلېږمـه
د یـار غـم بـه راروان وي شـپـه پخـه شـوه

دعـــا

د افغانستان د پخواني صدر، روشن فکره او مترقي شخصیت خدائے بخښلي ډاکټر نجیب الله د قتل او بیا د هغهٔ د مړي سره د ناروا سلوک په تاثر کښې

۱۹۹۶/۹/۳۰

دا پښتانهٔ
دا لېوني وګړي
دا ځان دښمنه خلک
په داسې چا پسې ځي
څوک چې اودهٔ دي د جنون په غېږ کښې
څوک چې بیدار خلک په کانو ولي
څوک چې رڼا او نور ته لارې نیسي
څوک چې تهذیب د سره پېژني نهٔ
څوک چې د خاورې مینه،
څوک چې د قام محبت،
بولي د سکوتې بې دینۍ خبرې
څوک چې د جهل په سر
څوک چې د وهم په سر

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

هم دي اباد او هم دي ښاد تر اوسه

دا پښتانهٔ

دا لېوني وګړي

په داسې چا پسې ځي

چا چې خوار کړي دي تل

چا چې ډوب کړي دي تل

دریاب ډاټ نیټ

خدايه

اے لويه خدايه

دا پښتانهٔ پوهه کړې

DARYAAB.NET

چې نور په دغه دښمن

ګمان د خپل نهٔ کوي

چې نور د دغه دښمن

په لاز مزل نهٔ کوي

خدايه

اے لويه خدايه

٥٥٥

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

زۀ په ځان پوهېږم درد پېدو ته مې زړۀ شوے دے
ستا خواله جانانه چې درتلو ته مې زړۀ شوے دے

نوے الـزام ولګـوه نوے تـور راپـورې کـړه
بیا شوم لیونے زړو قیصو ته مې زړۀ شوے دے

څه چې دواړه لاړ شو هغه پورې غر ته وخېژو
ساه مې ډوبه شوې ده تېښو ته مې زړۀ شوے دے

بیا مې په څنګل د یار، د خوب ارمان وېښ شوے دے
بیا یم پاګل شوے شوګېرو ته مې زړۀ شوے دے

نن چې شي زېړے مازيګر بيا درځم ګودر پله
ستا د خولې خوږو خوږو بنېرو ته مې زړۀ شوے دے

تاج د بادشاهۍ مې د نظره غورځېدلے دے
کن کچکول او ستا د چم کوڅو ته مې زړۀ شوے دے

بيا راته د سترګو ډيوې بلې کړه لمبه مې کړه
بيا يم پتنګ شوے سوزېدو ته مې زړۀ شوے دے

ذکر په وعده د نۀ راتلو ورته په دې کووم
زياره د دروغو اورېدو ته مې زړۀ شوے دے

درياب ډاټ نيټ
DARYAAB.NET

ooo

لاړ د پښتون پټکي د شان ونيسه
وخت ته ځولۍ مه نيسه ځان ونيسه

لا د جانان د راتلو ورځې نه دي
لا په سينه پورې ارمان ونيسه

زه امتحان د خپل غرور اخلمه
په دواړه لاسه مې ګرېوان ونيسه

د جومات کوټ دې وي که بل څه نه وي
خو په نامه ئې د جانان ونيسه

د زمکې سر دې ځان ته سره لمبه کړه
زيارہ اوس څه لاړ د اسمان ونيسه

ooo

نـه یـم د زړه تـکــوره نــه یـم خبـر
زه د خپـل سـپین او تــوره نــه یـم خبـر

داسـې بـې سـوله او بــې ځانــه یمــه
وسـوم بیــا هــم د اوره نــه یـم خبـر

چا دې رنګ نور کړه چا کړې کرښې کرښې؟
اے د وطــن انځــوره نــه یـم خبـر

نــور زورور کمــزوري تــول پیــژنم
یــو د خپــل ځــان د زوره نــه یـم خبـر

نــور پکښې څـه دي سـتا لـه یـاده سـېوا
دومـــره د زړه د کـــوره نــه یـم خبـر

لګیـــا یــم بــل لــه ســپینوم لمنــه
د خپــل تنــدي د تــوره نــه یـم خبـر

زیاره د خپـل زړه پـه درزا کـښې ورک یـم
زه د دنیـا د شــوره نــه یـم خبـر

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

په دویم پښتو عالمي کانفرنس ۲۰۰۰ء کښې د پروفېسر پرېشان خټک د تقریر په تاثر کښې

د پرونـــي مغـــل د سر دښـــمن یـــم
د نننـــي مغـــل پېـــزار ســـموم

د ورځې ژاړم کنګال کور د پښتون
د شـپې د غلـو ډلـې تـه لاړ سـموم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

د ارمان په څلي ناست يم تويوم اوښکې رودونه
د سلګو په حساب شمارم د ريښې ګرېوان تارونه

د خوږو خوږو يادونو شهزادګۍ پکښې اوسېږي
خدائے دې نۀکړي چې پېوند شي د زخمي زړۀ پرهرونه

چې ستا ياد مې زړۀ له راغے اسوېلي مې د خولې لاړل
بيا مې ځان ته راتازه کړل ايره مخې انګارونه

د حساس ذهن په چم کښې د ارمان د سلګو شور دے
وارخطا ځغلي راځغلي جانانه خوږمن يادونه

يوه کرښه ئې هم نۀ ده د جانان په لوري تلې
نجوميانو مې کتلي په ډېر غور دي لاسونه

هره شپه چې رڼا مړه کړم تصور له غاړه ورکړم
ستا د کور په بتکو بل کړم د يادونو مشالونه

کم په څۀ د **زيار** تندے دے د اسمان د کهکشانه
هلته څومره چې دي ستورې. دلته هغومره داغونه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

هغوي سبا نۀ لري نن نۀ لري
څوک چې اختيار د خپل وطن نۀ لري

لکه چې زۀ ئې لرم ستا دلاسه
بل څوک به داسې زړۀ غمژن نۀ لري

څۀ به ئې وسيزي په اور د مينې
زړۀ په سينه کښې ګلبدن نۀ لري

لکه پښتون به جهاد ونه کوي
څوک چې هنر نۀ لري، فن نۀ لري

هغه سړے په سړي نۀ دے حساب
د مينې داغ چې په لمن نۀ لري

خپل ليونے جانان مې خوښ دے په دې
چې تند ے ګونجې زړۀ خيرن نۀ لري

پس د پوره سجيله پوه شوم په دې
زيار بې له ځانه بل دښمن نۀ لري

درياب ډاټ نيټ
DARYAAB.NET

ooo

کور کۀ مې هر څو د زړۀ وران پروت دے
ستا په کښې ياد لکه د خان پروت دے

زما د اوښکو د بوډۍ په تال کښې
ستا د رنګونو تول داستان پروت دے

ستا په راتلو مې شمله جګه داسې
وېم کۀ په پښو کښې مې اسمان پروت دے

زما په زړۀ کښې ستا تصوير تر اوسه
لکه چې وۀ په هغه شان پروت دے

وېم چې مې ښکل کړې د دې دشتې کانې
ګرد پرې د مينې د کاروان پروت دے

تا چې وعده لا پوره کړې نۀ ده
نيمګړے خود زما ارمان پروت دے

اوس هم هغې کوڅې له څمه **زياره**
چېرته چې تار تار مې ګرېوان پروت دے

دریاب ډاټ نېټ
DARYAAB.NET

نیمګړې

دا دردونــه دي وې داســي
دا غمونــه دي وې داســي
تندکونــه دي نــور هــم وې
جنجالونــه دي نــور هــم وې

خو چې زهٔ نیمګړې نهٔ وې

دا مــنم، پــه دي پــوهېږم
چې وي هر ســړې نیمګړې
خــو پــه یــو اړخ نیمګــړې
یــا پــه بــل اړخ نیمګــړې

دا یــو زه ســتا بېلتانــهٔ کــړم
پــه قــدم قــدم نیمګــړې

زمــا زړهٔ پــه تــا نیمګــړې
زمــا تــول پــه تــا نیمګــړې
زهٔ نیمګــړې، زهٔ نیمګــړې
زهٔ یــم تــول پــه تــا نیمګــړې

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ооо

وختونه بد وي او که بنه تېرېږي
اړ نه وي هيڅ د چا په زړه تېرېږي

چې په نامه ئې د جانان خبني سړے
د زهرو گوټ لکه اوبه تېرېږي

دعا سلام راسره هم نه کوي
په دې راځي خو چپه خوله تېرېږي

نن امتحان دے د مجنون د مينې
جنج د ليلى ئې په کاله تېرېږي

لاړې د زړه مې شاړې شوې نه دي
اوس پرې هم ستا د غم سواره تېرېږي

بس دا يو داغ د بېلتانه که نه وے
نور د خدائے فضل دے ژوند بنه تېرېږي

زياره چې غم د جانان نه لري څوک
د هغوي شپې ورځې په څه تېرېږي؟

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

که ورکووم نو څه به نور ورکووم
په خوږ نظر کښې د زړه کور ورکووم

نن به مې دار له بیاني، وژني به مې
نن یم خوشحاله د ژوند پور ورکووم

زه په بدل کښې د سپین پوشي زاهد
خدائے شته که خپل د لمن تور ورکووم

ستا نه بغیر چې خم په کومه لاره
ځان له په هر قدم پېغور ورکووم

د زړه درزا لکه ستورې ډمامې
د خاموشۍ سینې له شور ورکووم

چې د لاس کرښو ته ناسمې نه وهم
نور به په څه زړه له تکور ورکووم

څوک که تصویر غواړي د مینې د درد
زه به د **زیار** د زړه انځور ورکووم

ooo

لاړې ښې نـه دي تـرګمې د ے مـه څـه
سـوړے سـوړے زړه مـې نـرے د ے مـه څـه

خـدائے خبـر څـه مخـه پېـښېږي سـبا
وخـت خـو د بـل د لاس غـرګـے د ے مـه څـه

زمـا پـه بـل چـا سـترګې نـه خـوږېږي
ماتـه هـر څـوک پـردے پـردے د ے مـه څـه

زمـا پـه کـور چـېرتـه پـه ژوند کـښې يـو ځـل
راغلـے سـتا سـره سپړلے د ے مـه څـه

د بـل چـا دم وربانـدې نـه چلېـږي
پـه زړه مـې ناسـت داسـې پـېرے د ے مـه څـه

پرېـږده چـې وائـي څـوک کـه هـر څـه وائـي
دا چاپېرچـل تـول لېـونے د ے مـه څـه

نـور نـې د مـتې د تېنګولـو څـوک دي
ژيار خـو بـس يـو پـه تـا سـړے د ے مـه څـه

ooo

ما ورته وېلي[1] هر کلي ما پرې ژړلي نۀ دي
د غم په جوړ مې د جانان غم ته کتلي نۀ دي

داسې بې ښې بې بدې سوړ مازيګر مۀ راکوه
کۀ نور څۀ نۀ وي نو ښېرې خو چېرته تلي نۀ دي

دا قيصه ښله ده چې مخ د يار سرخي نۀ نيسي
زما د زړۀ زخمونه وا دي ما ګنډلي نۀ دي

هغه ماښام مې په خپل ژوند کښې حساب کړے نۀ دے
په کوم ماښام چې ستا د غم سوارۀ راغلي نۀ دي

ما پرې جانان له بدو سترګو په امان ساتلے
ما د خپل ژوند سپرلي بې ځايه لوګولي نۀ دي

په لپو اوښکې په کاسو وينې په دې کوڅه کښې
کوم هغه کال دے چې ما هره ورځ شندلي نۀ دي

هر څۀ مې پرېښوۀ په تکړي د محبت خو **زياره**
داسې يم خوښ لکه چې هيڅ مې هم بائيللي نۀ دي

---

[1] ونيلي

ooo

خوښه ئې بد کوي که ښه کوي څوک
دلته تپوس د چا نه نه کوي څوک

چې نن يوه سبا له بله وائي
باور به څنګه ستا په خوله کوي څوک

هر سړے تنده د نظر ماتوي
د ګل په ژوند خبره نه کوي څوک

دا چې په هر قدم تندک د ے پکښې
قيصه زما د ژوند نه کوي څوک

هغه لاوس هم په اوږو ګرځووم
لوبې چې تل زما په زړه کوي څوک

د هغه خلکو سره خوند کوي ژوند
چې پرېوته او پاڅېده کوي څوک

زياره دا شعر نيم که هم نه ليکې
ته نور د څه ئې په تا څه کوي څوک

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

داسې مابنام داسې سحر نهٔ راځي
چې يو نه يو د غم خبر نهٔ راځي

تل چې مې خواته وهٔ د سيوري غوندې
اوس مودې وشوې په نظر نهٔ راځي

دا زما زړهٔ به قرار څنګه مومي
چې ستا د لوري خبر خبر نهٔ راځي

زهٔ ئې راغواړمه په ځان پسې تل
کور ته په خپله د چا شر نهٔ راځي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

اوس په سر نهٔ ده په هنر ده لوبه
ډېر يم خو زېر يم چې هنر نهٔ راځي

زما تورزن جانان توبه ايستلې
هر پله ځي خو په سنګر نهٔ راځي

لکه چې **زيار** هم په ځان وو پرېدهٔ
څو ورځې وشوې په ګودر نهٔ راځي

ooo

کۀ غواړم نۀ هم، زۀ به تا ته ګورم
دلته نور څوک دي نور به چا ته ګورم

د مستۍ نخښې پکښې تتې ښکاري
زۀ چې د دې سپرلي هوا ته ګورم

د محبت په نامه هر څۀ کووم
نۀ ئې جزا نۀ ئې سزا ته ګورم

نورو د ژوند جنت کړۀ برخې برخې
زۀ لا په وېره وېره هغې ملا ته ګورم

وېم کۀ څوک غږ راکړي چې "مۀ خه راځه"
ځم چې د یار له کلي شا ته ګورم

په یو نظر نۀ کېږي دواړه کاره
خان ته به ګورم یا به تا ته ګورم

د فکر پېتي چې ئې ږدمه په سر
زیاره اول د غزل ملا ته ګورم

ooo

د جانان لیک ده په تندي خوشحالي
چېرته چې ځي هلته به وړي خوشحالي

ما وي د خټ په سر اېښودې مدام
ما ته به ځنګه ځوک پرېږدي خوشحالي

اوس مې د غم سېره منلې دي زړه
اوس که راځي که نه راځي خوشحالي

چېرته په هېره هم په دې نه راځي
ته به وئې دلته خلک خوري خوشحالي

په مینه مړ شوم راژوندے شوم ایله
زما دښمن په څه کوي خوشحالي!

زړه په تلې کښې پسې سر ګرځووم
تاله په خپلو پښو راځي خوشحالي

ژیار د سپرلي سپرلي جانان د پاره
په خپل خپه زړه کښې ساتي خوشحالي

د تاج العالم لالا په مرګ

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

دا زما په زړه چې ستا د غم پرهر دے
زور ئې نه لرم د توانه مې بهر دے

خلک وائي سل دي وومره يو دي مه مره
زما يو تلے د مرګ په لوئے سفر دے

خيال مې نه دے که ترې ټول عمر راووځم
غم دي نه دے بې پاياوه سمندر دے

چې تـه نه ئې همېشه به وي نيمګړي
که اِشر دے، که غوبل دے، که اختر دے

چې یو تهٔ ورپکښې نهٔ ئې داسې ښکارې
لکه پروت کنډر کنډر چې پېښور دے

ستا د ژوند او مرګ قیصې ته چې پام وکړم
د ازار پکښې څهٔ نښته څو نظر دے

ستا بچي، ستا د ټبر همه وګړي
په تا ویاړي ستا د نوم تاج ئې په سر دے

پښتنه خاوره به څهٔ رنګې تا هېر کړي
تا پرې کړې تل د فهم و شعور کر دے

چې ډېر عمر دے ستا خواته پاتې شوے
زیار په دې حقله کهٔ وائې بختور دے

۲۰۰۵.۱.۲۱

ooo

کهٔ یو جنت ته هم خو خو رښتیا خبره دا ده
زما لاره جدا ده. د ملا لاره جدا ده

دریاب ډاټ نیټ

اوس کور د جانان هم پکښې په ګرانه راپیدا کړم
زما د زړهٔ دنیا کړه وخت په داسې رنګ برباده

چې خال ئې د تندي نهٔ شي. نکریزه د لاسونو
DARYAAB.NET
دا ستا وینه اے زړه نوره د کوم مرض دوا ده

د چا راسره کار څهٔ وهٔ. کاواکې کهٔ مې نهٔ وې
رښتیا دي چې دا خپله خولهٔ قلا ده هم بلا ده

مودې وشوې په اور کښې دې ولاړ خو چې رقیب دے
والله کهٔ یخه شوې مې تر اوسه پرې لا خوا ده

د مینې د جاګیر سر مې په خدائے کۀ څوک معلوم کړي
کۀ نوره شتمني راسره ګورې خېر سلا ده

زاهده په جنت کښې به پرانستې تنې ګرځم
ترلې مې تول عمر د خوارانو سره ملا ده

ویشتلے چې ئې هر ځلې د سترګو په ګولو یم
ختلې مې د خولې نه ورته هر ځلې دعا ده

د زوره کۀ د زړۀ د ماتېدو چېرته خبر شوې
"د سر په ماتېدو به شکر اوباسې فرهاده"

د خدائے د نازولي بنده شک مې په ځان کېږي
سر شوې مې تول عمر بې غوښتنې مدعا ده

هر ځل ئې اپوته ولې هر ځل سمه پرېوځي
د **زیار** سره، حېران یم، چې د کومې خولې دعا ده

دریاب ډاټ نېټ
DARYAAB.NET

ooo

لنډه د ژوند د درد قیصه کړه ستړے شوے یمه
ورونه کړه پورې. ډیوه مړه کړه ستړے شوے یمه

سحر مزل. مابنام مزل تول عمر لاړه او ځه
چېرته یو وخت نیم مې دمه کړه ستړے شوے یمه

زما د ډېر عمر ارمانه مروره خوبه
نن مې اوده یوه شېبه کړه ستړے شوے یمه

لږ مې د خپلو زلفو یخ سیورې ته کښېنوه نن
وچه د مخه مې خوله کړه ستړے شوے یمه

زما ساقي زما د خمې وربالهٔ جانانه
راشه ما غرق غرقاب نشه کړه ستړے شوے یمه

نورې دا یو خوا کله بل خوا منډې مهٔ راکوه
منزل مې یو لاز مې یوه کړه ستړے شوے یمه

د خپلې لارې یو یو تن راته په ډاګه اووې
"**زیاره** نور لوئے اللہ اسره کړه ستړے شوے یمه"

ooo

بس قلار شه د زړۀ سره چې څۀ وشو هغه وشو
نور مې پرېږده بې خبره چې څۀ وشو هغه وشو

لاړ زما لالې ئې مړ کړۀ په چاړۀ کۀ په چاقو وۀ
پرېږده نوره دا خبره چې څۀ وشو هغه وشو

هر اندام مې زخم زخم هره ساه سلګۍ سلګۍ ده
اوس به څۀ وکړم په زغره چې څۀ وشو هغه وشو

ځئ چې نوې تېپه وکړو ځئ چې نوے ساز پېدا کړو
د دې خاورې په سندره چې څۀ وشو هغه وشو

اور دې پاتې پښتونخوا ته راخورېږي زۀ ئې وينم
د امو نه تر خېبره چې څۀ وشو هغه وشو

جنګ د لاده باده پرستو جنګ تباه کړو جنګ برباد کړو
نور به ځان ساتو د شره چې څۀ وشو هغه وشو

نور په خپلو اوږو نۀ ړدو د پردو خلکو توپکې
زیاره دغه لاړ ده غوره چې څۀ وشو هغه وشو

۲۵ . ۱ . ۲۰۰۵

دریاب ډیجیټل لیتا
DARYAAB.NET

ooo

مینه چې لاړه شي د ښاره ووځي
د کار سړي پکښې د کاره ووځي

داسې غمونه به څوک څۀ وپالي
چې یو درانۀ شي بل د شماره ووځي

په دې الغاو تلغاو کښې بده نۀ ده
د چا کۀ ساه هم په قلاره ووځي

دریاب ډاټ نیټ
د دنیا سود دے کۀ د خوږو سودا
بېخ دې د دواړو ستا دپاره ووځي

چې ستا په مخ د اوښکو رود راشي
DARYAAB.NET
زما په کاني زړۀ کښې لاره ووځي

چې را په یاد شي خپل بائیللے جانان
څریکې د زړۀ نه مې بې واره ووځي

نبض د ژوند په ځائے ولاړ واخله
خدائے مۀ کړه **زیار** کۀ د خماره ووځي

ooo

نهٔ ئې په زور نهٔ په ظلمونو غواړم
باچايي غواړم خو په زړونو غواړم

د کهکشان هسې مې داغ کړه تند ے
زهٔ هم سيالي د اسمانونو غواړم

چېرې دې سر د دعاګانو نهٔ وهٔ
اوس دې ښېرې په زيارتونو غواړم

لا خو وخت نهٔ دے د ګرېوان د تپوس
خبر د دې پاتې څو تارونو غواړم

د کټ کهٔ پيارمې ته ځائې وشي د بر دے
چا وې چې خوب په پالنګونو غواړم

زهٔ د خپل ساندې سانديې عمر په روي
د جانان ژوند په اتهونو غواړم

خپل پرېوتل به ژاړم وروسته زياره
اول رقيب په تندکونو غواړم

DARYAAB.NET

کـه خنـدا راشـي کـه ژړا راشـي
تـه را پـه يـاد شـي ارمـان سـتا راشـي

اوس ئـې هـم لاړ پـه دې اسـره څـارمـه
که بل ځائے خوښ نه شي او بيا راشي

چې د زړه درد رانـه شـناخت وغـواړي
خـولې لـه بـې واره پـښتونخوا راشـي

دریاب ډاټ نیټ

زړه مـې نـيـولے سـتـا د غـم منـزري
خدائے شته که بل غم ئې په خوا راشي

دوه ګامـه څـه پـه پـردې لاره لاړم
راشه اوس ځائے له که مې ساه راشي

DARYAAB.NET

رقيب که هر څه کوي لاس ئې ازاد
چېرتـه يـو ځـل بـه وار زمـا راشـي

ګوره چې دا ځل زيار يوازې نه کړې
خدائے مه کړه بده ورځ که بيا راشي

ooo

وړې په خپل کور د خپل اختیار یمه
نه په زړه انګرېز یم نه تاتار یمه

اوس مې کړه د سره ځان په نیشت حساب
اوس د یار غمونو ته وزګار یمه

ستا په تکل ګرځم په دشتونو کښې
هر څو که بې لارې یم، په لار یمه

څه به ئې نشه وي څه به وي شراب
زه عادت د مینې د خمار یمه

زه لکه ګرېوان د لېوني سرې
ټول رېښه رېښه یمه تار تار یمه

ما ازغي په سترګو کښې ټومبلي دي
ستا د ګل نظر په انتظار یمه

داسې زړه نا زړه چې دې راوکاته
وه دې جوړې نه پېژندم، **زیار** یمه

ooo

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

سم د زړهٔ د تله راته نه کوي نهٔ ښه کوي
کړي چې څهٔ نهٔ دي پښتنو، جانان هغه کوي

خبر دے کهٔ جانان مې دار له بيائي په دې نهٔ يمه
وژني مې بس دا چې رقيبان مې تماشه کوي

زهٔ لکه دربمګړے ورته ښه کوومه ځائے په ځائے
ماته چې جانان زما د خپل زړګي قيصه کوي

داسې نو په مړ ئې لاهم نهٔ يم حساب کړے
کله کله اوس هم پاس له بامه اشاره کوي

داسې په هنر هنر مې سېزي يار د زړۀ وطن
نۀ ئې د لوګي څۀ پته لګي نۀ لمبه کوي

ما وي شپه خوړلې ستا د غمه، په تالو څمه
خلک لېوني دي وائي دا سړے نشه کوي

اوس مې هم زړۀ هغه رنګې دے لکه چې وۀ څنګه
اوس هم ستا غمونه خوري او خپله ګوزاره کوي

ژيار له نرے کړے سنګين زړۀ دے بېلتانۀ داسې
ژاړي د دښمن سره چې هم په مخه ښه کوي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

وخت کۀ شي نور هم ستا قيصه به تېره هېره نۀ کړم
د غم په وېش کښې به دې ځان بهر د شمېره نۀ کړم

هم هغه وشوه دې خپل زړۀ راسره وکړه کنه
ما خو به وې چې زۀ د بل دښمنه وېره نۀ کړم

په وردننه کۀ زۀ تول ليتکے شم نو څۀ!
څو چې رڼا خوره په چم کښې ګېر چاپېره نۀ کړم

څوک به څه پوه شي چې مئين څه وي او مينه څۀ وي
کۀ خزانې د زړۀ د درد مې رابرڅېره نۀ کړم

د مئين توب دعوی به هسې په دروغه کووم
تا کۀ خبر د زړۀ د باب د زور او زېره نۀ کړم

سرے شي کلک د حده وتے چې په سر ئې راشي
ما وې يوه شپه به هم بې جانانه تېره نۀ کړم

زۀ اموخته يم په خوږو **زيارة** د مينې د درد
برخه به کمه ځان له نۀ کړم کۀ ئې ډېره نۀ کړم

ooo

چې پکښې ذکر د دلبر نۀ کوي
د شېخ وېنا په ما اثر نۀ کوي

په ما دې دومره ډېر دروغ وئيلي
اوس مې په خولۀ خلک باور نۀ کوي

څۀ به کوي نور د کولو څۀ دي
درد کۀ مې هم د زړۀ پرهر نۀ کوي

خدائے خبر ولې، ډېر کلونه وشو
اختر راځي خو څوک اختر نۀ کوي

لکه چې شمار په لېونو کښې ئې کړم
هر څۀ کۀ وېم راسره شر نۀ کوي

څومره شملې مې ورته ټيټې کړلې
هسې به ناز زما په سر نۀ کوي

ژيار په سور اور کښې هم په ځائے دے ولاړ
ځان له څۀ غم د رو ګودر نۀ کوي

DARYAAB.NET

د

پروفېسر ډاکټر صاحب شاه صابر
په مرګ

اے زما یاره صابره، اے د ژوند د سیالو سیاله
اے د پت د کاروان میره، اے د ننګ غیرت مثاله

تهٔ خو ځوان وې بوډا نهٔ وې سر دې تور وهٔ بریت دې تور وو
څهٔ قیامت به وهٔ راغلے کهٔ ژوندے وے یو څو کاله

هم د دغه شپې ماښام وهٔ چې ډېر څه دې راته اووې
خو تهٔ ګوره دا دې نهٔ وې چې زهٔ تلونکے یم بېګا له

کهٔ د فکر کهٔ د فن وې اوس چې زهٔ له پټلۍ پرېوځم
څوک به ګوته راته نیسي څوک به ټک راکوي ماله

ما او تا همېشه يو ځائې هم خندلي هم ژړلي
اوس به څوک ګورم خندا له اوس به څوک ګورم ژړا له

نهٔ دې سرته ټېلفون شته نهٔ دې ور نهٔ دې کوڅه شته
زهٔ دې څهٔ رنګې خبر کړم د خپل زړهٔ د حال احواله

دریاب ډاټ نیټ

ستا اروا مړه وه ياره لاس دې تش وهٔ خو نواب وې
ستا شړې داسې شړې وه چې غوريزه وه د شاله

DARYAAB.NET

د تيارو د سر دښمن وې تهٔ رڼا وې تهٔ شعور وې
تا به ځنګه سړے هېر کړي د پښتون د کور مشاله

اوس دا ژوند دے جنجال شوے سحر يو غم ماښام بل غم
خدايه بس دے **زيار** هم واخله زيار هم خلاص کړه د جنجاله

۲۰۰۷-۴-۵

ooo

زړهٔ کهٔ مې وران دے کهٔ ودان دے پکښې
دا ښار مې خوښ دے چې جانان دے پکښې

دېر چې د زړهٔ د سپرلي خيال ساتمه
ستا د يادونو گلستان دے پکښې

چېرې به پرېږندم تيکرے د مينې
وې دې کهٔ هرڅومره تاوان دے پکښې

اسلام اباد همه بنگله دے
زما د زړهٔ کوډکے وران دے پکښې

دا وطن نور هم مخ په ښکته واخله
چې واک اختيار د ملا جان دے پکښې

جلال اباد په ربښتيا ښار د جلال
ځلے د ستر فخر افغان دے پکښې

د ژوند د بوختو سر ئې نهٔ دے معلوم
خو **زيار** ولاړ نهٔ دے روان دے پکښې

۲۰۰۷ ۱ ۵

خوب

هغه وخت په شواروز کښې
لږ ساعت شم خوشحاله

کله پوهه چې په ځان شم
چې اوس خوب راغلې ماله

غمونه

بس غمونه دي غمونه
چې د زړهٔ نه مې چاپېر دي

زهٔ د کوم کوم ذکر وکړم
يو دوه نهٔ دي بلا ډېر دي

سندره

زما جانانه مرور جانانه

بس دے پخلا شه راشه

بېلتانهٔ ډېر کړم در په در جانانه

بس دے پخلا شه راشه

ooo

زهٔ د اما د کما وګرځېدم

ستړے شوم ډېر ستړے شوم

په هر قدم هره ساه ودرد ېدم

دریاب ډاټ نیټ

ستړے شوم ډېر ستړے شوم

نهٔ شوم د کور نهٔ د سنګر جانانه

بس دے پخلا شه راشه

DARYAAB.NET

ooo

د هر یو دار د پاسه ودرد ېدمه

هر درد ته غاړه وتم

د هر ګړنګ د سره ولوېدمه

هر درد ته غاړه وتم

ډېر خه مې یوړهٔ په یو سر جانانه

بس دے پخلا شه راشه

ooo

زۀ په معنیٰ د ژوندون څۀ پوهېدم

یو لېونی سړی وم

دا خو اوس پوهه شوم چې نۀ پوهېدم

یو لېونی سړی وم

نۀ وم خبر نۀ وم خبر جانانه

بس دے پخلا شه راشه

ooo

ستا نه بغیر چې ځم په کومه لاره

ځان له پېغور ورکووم

ځان لوګوم اخر د څۀ د پاره

ځان له پېغور ورکووم

تل یم د ځان سره په شر جانانه

بس دے پخلا شه راشه

ooo

ژوند بې له یاره په ژوند نۀ دے حساب

زۀ په دې ورسېدم

هم ئې سحر هم ئې ماښام دے عذاب

زۀ په دې ورسېدم

کرښې له زیار راوړے سر جانانه

بس دے پخلا شه راشه

دریاب دات نیټ
DARYAAB.NET

درې شعرونه

بې له دردونو چا راکړي څه دي
که څوک زبادي په ما به څه زباد کړي

په خپله خوا کښې ئې هم هېر یم اکثر
بیا چې لانه یم ما به څه یاد کړي

د زیار خبرې ځان ته ډکې نه کړې
زیار چې لګیا شي بلا بوس باد کړي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

یو شعر

په دې تکه توره شپه کښې زیاره ډېر دے
چېرته یو اور کې کڅه هم ښکاره شي

ooo

زما د زړهٔ پـه کـور کـښې ډیـوه بلـه کـړه راځـه
بهـر تـوره تیـارهٔ مـې د ګوګلـه کـړه راځـه

د ذات د ښـادې ورځـې پـه تکـل ورکـه لالیـه
د مینـې د دردونـو لاره خپلـه کـړه راځـه

اختیار چې ستا د مخ پکښې هم ستا نهٔ دے د بل دے
اشـنا کـډه راپورتـه د کابلـه کـړه راځـه

چې تهٔ پرې قدم کېږدې ډېر تندې به ورلـه راشي
بـې بختـه بختـوره مـې درشـله کـړه راځـه

د مینـې روایـت دے ځـهٔ پیغـور تـرې نـهٔ جوړېږي
د نـهٔ راتلـو خبـره دې بدلـه کـړه راځـه

د مینـې پـه ټیکـرې د سـر بـایللو وخـت راغلـے
اے **زیـاره** جـوارګړه پاخـه هلـه کـړه راځـه

۲۰۰۱/۵/۱۹

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

څه وکړم چې وخت او شپې منلې دي
ما خو پرې خپل ټپل باتې سېزلې دي

مه کوه غرض په پرهرونو مې
ډېره موده پس په خوب ورغلې دي

هغه چې د مینې په نوم مستې وې
هغه قافلې خو وخت لوټلې دي

څوک کوي تپوس دلته د خرو په ځائے
خلکو کولالان خواران داغلې دي

کور کنډر دې سر وخوري په مينه کښې
مـا د خپلـه سـره هـم دانګلـي دي

هغه وخت مې ځان له ياده وتـې دے
کلـه چـې يادونـه سـتا راغلـي دي

مـا وفـا د غـاړې تعويـذ کـړې ده
تـا بـې وفـائۍ پـه بـنـوټـولـي دي

نـۀ لـري د مينـې د خمـار مـزه
ما بنګاوې، چرس او شراب څښلي دي

هـسې ورتـه لاړې د دار مـۀ سـاته
زيـاره سـتا يـاران پـه بلـه تلـي دي

ooo

هم دې خلاص کړمه په خپله د وزره
هم لاوائې څه چې والوزو په بره

په دښمن مې دې هم دا کانې ونۀ شي
دا چې وشوې د امو نه تر خیبره

دا لاځنګه وروروليي ده نۀ پوهېږم
چې زما برخه کینه ده ستا غوره

ستا د مینې په سر مرګ خو باچايي ده
لېونے يم چې به اغوندمه زغره

DARYAAB.NET

په هغې ګناه کېښې تول عمر کړېږم
چې مې نۀ ده په خپل ژوند کړې د سره

په دې کلي کېښې يارې کۀ دښمني ده
چې مې کړې تل مې کړې ښۀ په نره

ځان ته غره چې پوه نۀ شي په خبره
بيا زما هم بل څۀ نۀ زده بې د شره

دغه خلکو دي تل کړي ګناهونه
دا وېرېږي چې بې دريغه د محشره

د ولاړو کۀ راپرېوځې هغه خبر دے
زيارة پرې مۀ وځې د خلکو د نظره

ooo

داسې نهٔ یم چې په ګڼه کښې غوري یم
همېشه تلے په پل د منزري یم

چې ئې تل کړي د اور سره دي لوبې
زهٔ وګړے د یو داسې انغري یم

یو د مینې باب مې لوستے په زور زهر دے
نور په هر څهٔ اوربدلے سرسري یم

پټې ستړګې ستا په غبرګ پسې روان یم
پته نښته په لړي که په بري یم

لاتر اوسه دې په دې هم پوهه نهٔ کړم
چې مالک یم د دې کور که کنډري یم

چې کال پس هم شي راغبرګ شکر اوباسم
اړولے خدائے په داسې هر دري یم

د لطیف لالا، دریا بابا د مخه
زهٔ مئین زیاره په هر یو خبري یم

دریاب ډاټ نېټ
DARYAAB.NET

ooo

دا چې جانان وعده بیا بیا ماتوي
لکه چې زړۀ مې خامخا ماتوي

یارانو راشئ ما له ډاډ راکړئ
د بېلتانۀ پېټے مې ملا ماتوي

زۀ د رښتیاؤ نه وانۀ وړېدمه
خولۀ به مې داخل په رښتیا ماتوي

دغه یو څو څاڅکي زما د اوښکو
تنده به څنګه د صحرا ماتوي

زۀ د دې وخت په نیت پوه شوے یمه
ستا د غرور نشه په ما ماتوي

داسې بل نشته خدایه اوس به سړے
مینه په چا د صاحب شاه ماتوي

زیار سپېلني اخلي د څۀ دپاره
دلته به څوک نظر په چا ماتوي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

بې وسي

تا به زهٔ کوم کوم ته بخښمه نیشت نیمګړي ژونده
د زړهٔ لوټې شوے وطن ټول ارمان ارمان پروت دے

زهٔ به په چا، چا پسې ځمه چې تپوس ترې وکړم
یو نه یو تار مې په هر کور کښې د ګرېوان پروت دے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

وعده

دا وخت کهٔ هر څو لوظ ماتے وخت دے
خو ما دې کړے نهٔ دے شک په وعده

جګه شمله ګرځم په کلي کور کښې
په دې یقین چې تهٔ ئې کلک په وعده

ooo

مونږ ته يو دي کۀ پرون وۀ او کۀ نن دے
په قدغن کښې اوسېدو او لاقدغن دے

اوس خبرې د ټوپک په ژبه کېږي
اوس تړلے هر سړي په سر کفن دے

خوب به څنګه راشي څنګه به اودۀ شم
وينې وينې. زخم زخم مې وطن دے

څۀ چې څان له غواړم بل له ئې هم غواړم
بس هم دا مې سادګي ده دا مې فن دے

زۀ دې اوس هم لاړ ته ګورم چې به راشې
کۀ څوک بل څۀ درته وائي دروغژن دے

هغه زۀ چې د مستئ نه لېونے وم
هغه عمر مې تېر شوے د جوبن دے

چې مئين دے ويره نۀ لري په زړۀ کښې
ګڼې **زيار** خو د بلا خلکو دښمن دے

DARYAAR.NET

ooo

ښاپېرۍ مې د خوبونو په لړزان ده
باچايي په ټول وطن د توربان ده

د مرغۍ وينه کۀ توېږ شي هم خپه شم
د انسان وينه خو بيا هم د انسان ده

لا په کر کرونده پايم نور څۀ نشته
لا زما نصيبه اوس هم په اسمان ده

لاس دې مۀ نيسه ارمان دې پاتې نۀ شي
لا يوه رېښنه مې پاتې د ګرېوان ده

دا په زړۀ چې مې د غم وربخې ګرځي
علامه زما د اوښکو د باران ده

لا د زړۀ دنيا مې نۀ ده نوره شوې
لکه وه چې به اوس هم ستا په ارمان ده

د سود خيال بۀ زړۀ ته نۀ راپرېږدې **زياره**
د جانان د ګټې لوبه په تاوان ده

DARYAAB.NET

ooo

نه پوره روغ نه لېونے دے
زما جانان ناشنا سړے دے

ستا د نظر د غشو ځار شم
ځيګر مې ټول سورے سورے دے

د جانان غم د زړه پالنه دے
اوږه اوږه زما زړګے دے

چېرته چې خم بارود الوزي
دا وطن ټول لوګے لوګے دے

وېرېږه مه بل خوا به نه ځي
زړه مې نه وه نه هر درے دے

نه په کېنې ګل او نه مستي شته
دا سړنے ځنګه سپرلے دے

د بد نظر دې لاس ازاد وي
چې **زيار** لرم **زيار** سپېلنے دے

ooo

څۀ لـه دې راوبلم زما پـه لاس کـښې څـۀ دي
اوښـکې او سـلګۍ مـې اثـاثې د ژوندانـۀ دي

نيـت دې جـوړې کـړې د وعـدې د مـاتولو
نېـغ چـې راتـه نـۀ ګـورې پر بـوتي دې بانـۀ دي

خدايـه چېرتـه خـړه نۀې د مـخ آئينـه نـۀ شـي
خـولې لـه مـې راغلـي اسـويلي سـاړۀ سـاړۀ دي

څنګه به مې ژوند نۀ وي زېږګي زېږګي فرياد فرياد
غرونـه د غمونـو مـې د زړۀ پـه سـر پراتـۀ دي

پـه هـر اړخ تـالاشـو خـو څـوک سـاه پـه زوره نـاخلي
خلـک زۀ حېـران يـم دا پـه څنګـه خـوب اودۀ دي

مـۀ خـوره قـسمونه پـه دروغـه درېـسې بـه شـي
لاس دې لاتـر اوسـه د خـالق پـه وينـو سـرۀ دي

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

مینه او وفا چې د چا هېره ده
شوې له هغوي نه مې تل وېره ده

بل کۀ څوک په کښې وي راشه وګوره
ایښې مې د زړۀ خونه برخېره ده

مۀ راټولوه ټوټې ټوټې زړۀ مې
وتې ئې خبره د کوشېره ده

غاړه ورکول او دا زړۀ موړے وخت
هسې کۀ را وګورې هم ډېره ده

مونږ چې په ټالونه اچول پکښې
وخت راغور ځولې هغه بېره ده

یاده پښتونخوا په چینو یخو وه
اور کښې د تودو اوبو راګېره ده

زیاره چې په ننګ ئې مړ وې ټول عمر
اوس دې هغه هم د سره تېره ده

DARYAAB.NET

زۀ او غم يو کۀ ماښام دے کۀ سحر دے
لويه خدايه دا ازار دے که نظر دے

څوک پوځي دے کۀ ملا کۀ بل څۀ شے دے
د اولس د غمه هر يو لاس په سر دے

خلک ټول زړۀ ماتي شوي قلار ناست دي
ټکولے مې د يو يو سړي ور دے

دلته هغه سړے مهر په خولۀ ګرځي
څوک چې سترګې لري څۀ نه څۀ خبر دے

لاړ به شي خو په درشل ئې چا ته نۀ ږدم
دا د ننګ او د پښتو د غرور سر دے

شبخه چا درته وئيل چې غلط ګرځه
اوس چې غم درسره دومره د محشر دے

نور څۀ نشته خو رښتيا مې له خولې اوځي
خلک وائي **ژيار** په اوتو بوتو سر دے

دریاب ډاټ نیټ
DARYAB.NET

ooo

دا خو به د ژوند له ستانې پاڅمه
خدائے مهٔ کړه کهٔ ستا له کوځې پاڅمه

ستا په لوري ځم په بله نهٔ ځمه
زهٔ په اودو هم کهٔ د شپې پاڅمه

دومره دمه پېړنم په يخ سيوري
وچې مې لانهٔ وي خولې پاڅمه

راشم تا له تل د خندا ډکه خولهٔ
بېرته چې ځم سترګې لوندې پاڅمه

پروت مې دې په سر د بېلتانهٔ پېټے
ملا ته لاس کړم پس له هغې پاڅمه

وخت چې د تنګ راشي، رانهٔ هېرې شي
زياره د جانان ناکړدې پاڅمه

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

٥٥٥

اوبۀ کۀ والوځي هم بېرته سمندر له راځي
هر خوا کۀ لاړ شي زما فکر پېښور له راځي

د تندکونو شمار هم نشته څواني هم تېره شوه
سول به مې خدائے خبر په څۀ او کله سر له راځي

زۀ بې هنره ساده لاړ ته د وخت خله ګورم
وخت په راتلو راځي بې شکه خو هنر له راځي

یو نه یو تن د خپلې دې بې واکه خولې دلاسه
ګیله راوړي هره ورځ یا راپسې شر له راځي

DARYAAB.NET

تلوسه د غسي لرم چې درځم ستا کلي ته
لکه مزدور د کراچۍ نه چې اختر له راځي

په راتلو اوس هم هغه دلته راځي د ېر د ېر راځي
خو زه پوهېږم ما له نه راځي چکر له راځي

چې د سنګر تودې سرې راسره نه قبلوي
څه پرې کووم که خلکې مې خبر خبر له راځي

زه شکي زړے نه یم، مات مې تجربو کړه یقین
شم په دوه زړه کېنې چې مې څوک هم د زړه ور له راځي

وخت که دا څېنې خلک د ېر هم زورور کړه **زیاره**
خو زما اوس هم خدائے ګواه دے که نظر له راځي

ooo

لکه سړے چې توبه اوباسي او جام اخلي
داسې په نيم زړۀ مې بې لوظه يار سلام اخلي

هر چا ته پته ده چې دا کوڅه ازغي ازغي ده
څوک چې هم دې پله راځي قدم په پام اخلي

چې ستا له بامه ورته کېږي اشارې جانانه
څوک لېوني نۀ دي چې بل طرف ته ګام اخلي

د ياد څواني دې خدائے تر عمره عمره تانده لره
زما دا ستړے ستړے ذهن ترې الهام اخلي

په دې چې نۀ ژاړم نو اووايئ په څۀ به ژاړم
خلک خوشحال غونډې سړے ناخلي بهرام اخلي

دا چې اورونه لګوي پردي کورونه سېزي
نن کۀ سبا له وي خو اور به دغه بام اخلي

زياره په کومه طمعه خولې ته د جانان ګورې
هغه پاګل نۀ دے چې نوم به د بدنام اخلي

ooo

هر غم ته ولاړ ئې زۀ اول يمه
وخت چې شي د سود اخيرے تل يمه

اوس مې يقين راغے اوس شوم پوه په ځان
خلک دروغ نۀ وائي پاګل يمه

راشه اوس کۀ سر مې څوک رابښکته کړي
زۀ خو دې راغلے تر درشل يمه

نن خوبونه هم د بادشاهۍ وينم
نن ئې اودۀ شوے په څنګل يمه

کور مې پکښې ګټې لوټې پروت د زړۀ
خدايه مئين بيا هم په کابل يمه

سر مې په چورلک زړۀ مې اوړۀ اوړۀ
زۀ د بېلتانۀ په ژرنده دل يمه

تا چې هم وۀ نۀ پېژندم شک مې شۀ
زۀ جوړې **زيار** نۀ يمه څوک بل يمه

ستمبر ۱۹۹۴

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

هسې بس وايم، چې زهٔ يم زهٔ يم
نور خبر نهٔ يم چې زهٔ د څهٔ يم

چې هم پسته وه، هم وه په واک کښې
زهٔ غولېدلې په داسې خولهٔ يم

جانان لرم خو نوم يې نه اخلم
زهٔ په شته زړهٔ کښې داسې بې زړهٔ يم

بېلتون دې نه دے، د ژړندې پل دے
زړې زړې يم، اوړهٔ اوړهٔ يم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

یاره کۀ يم چا له به بد يم
ستا ـړے يم، تا له خوښۀ يم

ـوره نۀ مرم، مرم په خبره
ـه وجود کلک يم، نرم په زړۀ يم

ستا نه بغير ژوند په نيشت حساب دے
داسې ژوندے يم، لکه چې نۀ يم

درنګ له غور ځېږم، ځم فنا کېږم
اښتې اوښکه ستا په بانۀ يم

چې پکښې خوب هم ليدل ګناه ده
دا لا په کوم خوب **زياره** اوده يم

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

ooo

څۀ چې زړۀ لـه مـې راغلـي هغـه تـل دي مـا وئيلـي
نتيجـه بـه ئـې څـۀ خبـرې دې تـه نـۀ مـې دي کتلـي

د حجرې زور ئې اوبۀ کړۀ د جومات ملائې خان کړۀ
دا د کـوم څـائـے هـوا راغلـه د پښتـون پـه کلـي کلـي

د پښتون د ننـګ پـه لاره د دې خـوږ وطـن د پـاره
څـوک کـۀ هسـې خوږېدلي مـا د سـره هـم دانګلـي

د بڼونـو، د سـيندونو، د ګلونـو خـاوره پرېـږدي
پـه پردو دشتو کښې زغلي تول زمـا د وطـن ښـکلي

بـد روحونـه څـي روان دي د اسمـان روئيـې نيـولے
سپوږمۍ څکـه وارخطا ده ستوري څکـه غلي غلي

اے زړګيه خوره ئې خوره ئې چې څۀ وي هغه بـه کېږي
خـدائے غمونـه د بې وسـو تـول پـه تـا پسـې ليکلـي

نۀ ئې زہر کړم نۀ مې زہر کړۀ يـو ارلېچې پـه برلېچې
زۀ او غـم يـو **زيـاره** دواړه خـدائے پـه يـو کـانې تللـي

SELF- RESPECT

زړهٔ مې د هرې ونې سیورې ته ښهٔ کړے نهٔ دے
خوښ یم کهٔ ژوند مې تېول په توله په غرمو تېر کړهٔ

په جام کښې مخ د پښتنې غرور چې ونهٔ وینم
مرم کهٔ یو گوټ مې هم د دغسې اوبو تېر کړئ

DARYAAB.NET

د تاریخ پاڼې

ما همېشه وهلې خپلې پښې د بل په تبر
زهٔ چېرې هم د ځان د پاره جنګېدلے نهٔ یم

تل اوړېدلے په هوښیارو دښمنانو یمه
د زړهٔ په غلا زیاره د یو هم پوهېدلے نهٔ یم

٥٥٥

نخښتې د ژوند او د سيالۍ ماتېږي
راشئ رباب، منګې، شپېلۍ ماتېږي

خم چې مې تش ليدۀ ژړل مې ورته
اوس خو لا اورم چې پيالۍ ماتېږي

زما په بل چا سترګې نۀ خوږېږي
مينه مې يو په شين خالۍ ماتېږي

د غم خبره ده چې زور د حجرې
په ډنګ سرود او خوشحالۍ ماتېږي

زما د زړۀ د للمې خوار نصيبه
ستا پشکال هم په ګلۍ ماتېږي

زما د زړۀ فولاد نښترې
اوس په نرۍ غونډې سيلۍ ماتېږي

زياره چې کلک وۀ د سندانه چېرې
اوس هغه زړۀ په ترنګولۍ ماتېږي

۲۰۰۸/۴/۳

دریاره جات نت
DARYAAR.NET

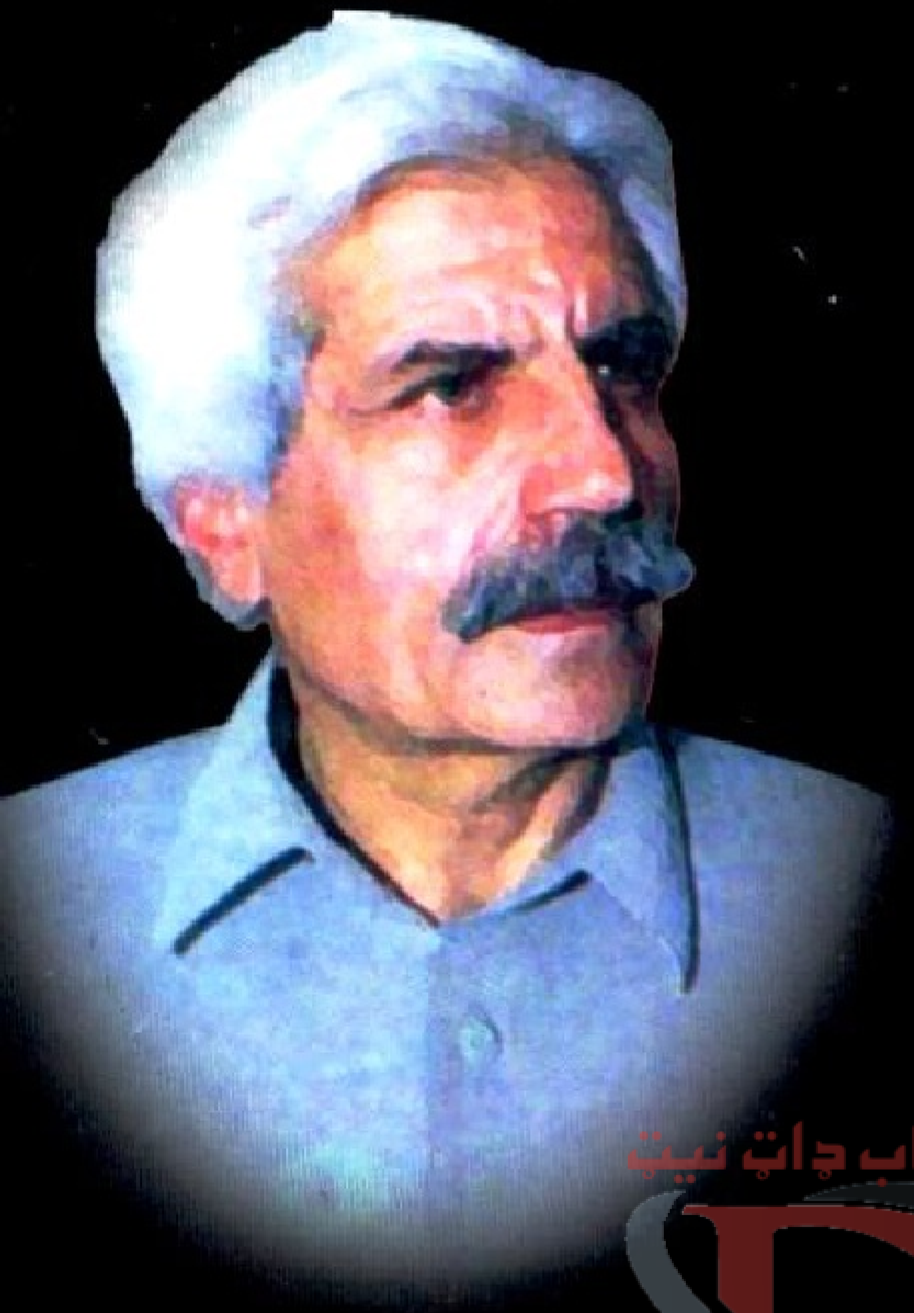

دریاب ډاټ نیټ
DARYAAB.NET

کۀ دې په سر کښې د شکونو سېلۍ نۀ الوځي
زما د لاس ګلاب دې ولې له کمځو پرېوځي

دې ځنې خلکو ته په هېڅ ځانونه بد نۀ ښکاري
د چا په پښو چې هم پرېوځي په نخرو پرېوځي

هره ورځ نوے جنجال نوے غم راوړي چې راځي
ځکه مې زړۀ اکثر د لمر په راختو پرېوځي

داسې په ځخ ځخ مې په زړۀ کښې ارمانونه سوزي
لکه په تود انغري څاڅکي د اوبو پرېوځي